

NEWROZA WE PÎROZ!

NEWROZ PÎROZ BE!

Aşiti-Barış Newroz Bayramı'na sunulan bu üçüncü sayısıyla Newroz Bayramınızı selamlıyor. Newroz'la birlikte yeni ve güçlü barış rüzgarlarının esmesini diliyor.

İkinci sayımızda dile getirdiğimiz birinci sayıya ilişkin barışseverlerin desteği ikinci sayımızda barış adına umutlarımızı daha da arttıran, bizleri gururlandıran bir düzeye yükseldi.

Avrupa'nın hemen her tarafından barışseverler kutlama mesajları ve gazete satışına ilişkin taleplerle birlikte maddi desteklerini de Aşiti-Barış'a iletme için bizi aradılar.

Barışseverlerin bu beğeni, ilgi ve destekleri bize hem moral verdi ve barış mücadelesi için bizi daha da güçlendirdi hem de sorumluluklarımızı arttırdı.

Bu moralle sizlere, içerik anlamda daha üst düzeyde, biçim olarak daha profesyonel, daha çok sayıda barışsevere ulaşabilen ve daha sık bir periyodu hedefleyen bir çalışma sürecine girme kararı aldık.

Bundan sonraki dördüncü sayımızı Mayıs ayında çıkartmayı planlıyoruz.

Desteklerinizin devamını diliyoruz.

Avrupa Barış Meclisi

NEWROZ'unuz Kutlu Olsun

Yedi Peçeli Kadın

Çoban'dan Benav'a : " Zalimleri yenmemiz ve özgürlüğümüzü elde etmemiz için Dicle'de yıkanmamız gerekmektedir. Dicle bizim geleceğimizdir."

Günay Aslan'ın yazısı sayfa 2'de

Newroz, ateş ve direniş...

Kürt halkı ne zaman özgürlüğü elinden alınmışsa işte o zaman ateşe sarılarak büyük bir direniş sürecine girmiştir

Fuat Kav'ın yazısı sayfa 18'de

Pêvajo û agirê azadiyê Newroz!

"Demokrasi a la Turk! »"Va ye NEWROZ hat û gelê Kurd hişyar e. Bi bir û baweriyeke qewîn e. Xwedî hêzeke parastinê bi rûmet e."

Derwêş M. Ferho'nun yazısı sayfa 8'de

7 Peçeli Kadın

Günay Aslan

Bir zamanlar etrafı sur gibi yalçın dağlarla çevrili denizlerin uzağındaki dağlar ülkesinde Benav adında genç bir çoban yaşardı. Kendisine bir pire verene bir yorgan verecek kadar mert, bir güzel söz söyleyene bir sürü koyun armağan edecek kadar gönlü yüce biri olan Benav, çobanlık mesleğini babası Bemal'dan devralmıştı.

Dağların bu seçkin mesleği Benav'e babası Bemal'den, ona da babası Bekes'ten miras kalmıştı.*

Benav'ın ülkesi, İran ve Turan Sultanlarının üzerine kanlı gölgelerini yaymak için sürekli savaştıkları bir yıkım ve talan ülkesiydi. Her savaş sonrası el değiştiren, kah İran Şahı'nın, kah Turan Sultanı'nın hükümlerine geçen bu uzaktaki talihsiz ülkenin bey ve ağaları da aralarında birlik ve dirlik olmadığından, bir araya gelmez, birleşemezlerdi. Bunların bir kısmı Şah'ın, bir kısmı da Sultan'ın yanında yer alır ve birbirleriyle savaşırlardı. Bu yüzden de bu ülke insanının çektiği acılar bir türlü sona ermez; ülke acılar deryasında boğulmaya devam ederdi.

Benav bu savaşın acısını etinde ve kemiğinde hisseden milyonlarca dağlı insandan biriydi. O, yüreğinin derinliğinde dilsiz kalmış acılarını sürülerini yaydığı yaylarda üflediği kavalıyla ifade ederdi. Bundan başka elinden bir şey de gelmezdi...

HABUR'DA BİR ELMA

Günlerden bir gün koyunlarını su içmeye Habur ırmağına götüren Bemal, suda sürüklenen bir elma gördü. Uzanıp aldı elmayı. Ne ki daha ilk ısırışında boğazı tıkanı. Benav donup kaldı. "Elmayı sahibinden izinsiz yediğim için boğazımdan geçmiyor" diye geçirdi içinden ve orada kararını verdi. Gidip elmanın sahibini bulacak ve 'helallik' isteyecekti...

Dağlı çoban, Habur boyunca günlerce yürüdü. Sarp dağlardan, derin vadilerden geçti. Sonunda da nehir kenarında elma bahçelerinin olduğu bir köye geldi. Elma buradan nehre düşmüş, kendisine kadar sürüklenmiş olmalıydı.

Bahçenin sahibini sorup öğrendi. Elma bahçelerinin sahibi yaşlı, nur yüzlü bir ihtiyardı. Bu adam çobanın tavrını çok beğendi ancak, belli etmedi. Helalleşmek için kendisine

gelen genç adama, "sana helal edebilmem için benim kör ve kötürüm kızım ile evlenmen gerekiyor; bu teklifimi kabul etmezsen hakkımı helal etmem" dedi. Ardından da tehditkar bir üslupla, "iki dünyada elim yakanda olur" diye de ekledi.

Gönlü yüce çoban Benav teklifi kabul etti. Köyün imamı çağrıldı ve orada gelin ile damadın nikahı kıyıldı. Gerdek gecesi Benav gelinin duvağını kaldırdığında ise düşüp bayıldı. Adı Gulazer olan gelin dünyalar güzeli bir kadındı. Yaşlı bahçe sahibi çoban damadına muhteşem bir oyun oynamıştı...

Benav, Gulazer'in köyüne yerleşti ve güzeller güzeli eşiyile mutlu bir hayat sürmeye başladı. Fakat mutlulukları uzun sürmedi. Denizlerin uzağındaki dağlar ülkesinde savaş kanlı ve kirli yüzünü bir kez daha gösterdi. Ülke yine viran edildi. Ele geçen kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk her yaşta insan yine kılıçtan geçirildi. Habur'un süt gibi beyaz rengi yine değişti. Kan rengini ırmağa verdi.

Çoban Benav savaşta eşini, çocuklarını, sevdiklerini kaybetti. Kendisi de ağır yaralandı. Yaralı haliyle günlerce ne yedi, ne içti, ne de durup dinledi. Yürüdü de yürüdü. Ayakları onu

"Bir avuç suyla yedi kez yıkandıktan sonra karşına, elinde dört kitap taşıyan, yüzü de yedi peçeleyle örtülmüş olan bir kadın çıkacak. O kadın bizim kaderimizdir. Ona amel etmeli ve onun yüzündeki bütün peçeleri tek tek indirmelisin..."

Dicle nehrine götürdü.

Dicle'nin kenarında günlerce acı içinde bekledi. Bir gece vakti, Dicle'den yükselen bir ışık hüzmeleri fark etti. Işığın içinden çıkıp gelen yaşlı ve nurlu yüzlü kayınpederiydi. "Gel" dedi Benav'a ve devam etti;

"Dicle zulmü kendisine yasaklamış ve bu yüzden çok zulüm görmüş kavmimizin kalbidir. Zalimleri yenmemiz ve özgürlüğümüzü elde etmemiz için Dicle'de yıkanmamız ve arınmamız gerekmektedir. Dicle bizim geleceğimizdir. Geleceğimiz onun derinliğindedir. Ona ulaşmak istiyor, onu oradan çekip çıkarmak ve bu acılara bir son vermek istiyor-

Çoban, Benav'a : "Dicle zulmü kendisine yasaklamış ve bu yüzden çok zulüm görmüş kavmimizin kalbidir. Zalimleri yenmemiz ve özgürlüğümüzü elde etmemiz için Dicle'de yıkanmamız ve arınmamız gerekmektedir. Dicle bizim geleceğimizdir."

san dediklerimi yapacaksın. Dicle'ye gireceksin. Merak etme, Dicle seni yumuşacık kollarına saracak, yürekle kucaklayacaktır. Dicle'ye girdikten sonra avcunu suyla dolduracaksın. Ve bu suyun zerresini dahi ziyan etmeden ve yine vücudunda su değmemiş iğne ucu kadar yer bırakmadan yıkanacaksın. Bir avuç suyla yedi kez yıkandıktan sonra da suyun içinde yedi adım atacaksın. Suda yedi adım yürüdüktan sonra karşına, elinde dört kitap taşıyan, yüzü de yedi peçeleyle örtülmüş olan bir kadın çıkacak. O kadın bizim kaderimizdir. Senin, benim; bütün halkımızın kurtuluşudur. Ona amel etmeli ve onun yüzündeki bütün peçeleri tek tek indirmelisin..."

İLK PEÇE ATEŞ

"Bu peçelerden ilki ateşten yapılmıştır. Onu kaldırdığın an,

sın..."

"Derken sıra üçüncü peçeye gelecektir. Üçüncü peçe rüzgardır. Bu peçeyi kaldırdığın an esecek olan şiddetli rüzgar, seni arşa kadar uçuracak ve orada gebe bir devenin ayağına göbeğinden bağlanacaksın. Yetmiş yılda arş-ı alada sallanıp duracaksın. Yetmiş yıl sonrasında ise bütün gücünü ellerinde toplayarak, kendi göbeğini kendin kesecek ve ışık hızıyla Dicle'ye düşeceksin.

Düştüğün yer seni beklemekte olan kadının ayaklarının dibi olacak. Kalkacaksın ve hiç vakit kaybetmeden de dördüncü peçeyi açacaksın..."

DÖRDÜNCÜ PEÇE SES

"Bu peçe sestir. Bu ses Acı Kuşu Arkea'nın sesidir. O her öttüğünde sesi gökkuşağından bir çığlığa dönüşecek ve kainatın her yanından yankılanacak. Acı Kuşu Arkea öttüğü her defasında sen dirhem dirhem eriyeceksin. Öyle bir an gelecek ki tırnaklarının ve kemiklerinin yağı bile eriyecek. Kuru bir iskelete dönüşeceksin. Yedi yılda yalnızca kuru bir iskelet olarak kalacaksın. Yedinci yılın sonunda Newroz ateşlerinden bir parça alev, senin üzerine düşecek ve sen yeniden dirileceksin..."

BEŞİNCİ PEÇE KARINCA

"Beşinci peçeyi kaldırmak vakti gelmiştir artık. Beşinci peçe bir karıncadır. Karıncayı izlemelisin. Karınca ayak izlerinden etrafa ipekli mendil kokuları yayacaktır. Bu kokuyu içine iyice çek. Karıncanın gittiği yollardan, geçtiği geçitlerden geçecek ve onun yuvasına konuk olacaksın. Yedi ay da burada kalacaksın. Bu sürede de karınca ne yerse sen de onu yiyecek, o ne içerse, sen de ondan içeceksin. Çoğunlukla da meşe yaprağı yiyip, kar suyu içeceksin. Yedi ay dolduktan sonra karınca yeniden sana öncülük edecek. Onu izleyerek yeniden Dicle'ye geleceksin. Kadını bıraktığın yerde seni bekliyor göreceksin. Sıra altıncı peçededir..."

"Altıncı peçe kırmızı bir güldür.

Gülün yaprağına bir söz gizlenmiştir. Bu saf sevginin sözüdür.

Bütün insanları renkleri, dilleri, dinleri ve düşünceleri ne olursa olsun ayrımsız sevmeyi ve sevgide çıkar gözetmemeyi öğütleyen bir sözdür bu. Onu oradan alıp boynuna asacaksın. Bu söz senin boynunda yedi gün asılı kalacak. Daha sonra onu kendi boynundan çıkarıp kadının boynuna asacaksın. Şimdi sıra yedinci ve son peçededir..."

YEDİNCİ KELEBEK PEÇE

"Yedinci ve son peçe bir kelebektir. Esasen bu kelebek, kavmimizin kalbidir. Onu sakın incitme. Aksine bir inci gibi okşayıp sev ve her bir kanadını yetmiş kere öptükten sonra da uçur gitsin. Kelebek senin ve kadının etrafında yedi kez dönecek ve çekip gidecektir. O gittikten sonra sen de kadının elinden tut ve Dicle'den çık..."

"Ayağınızı bastığımız toprak özgür ve mutlu bir ülkedir artık..."

*Bemal: Evsiz
Benav: İsimsiz
Bekes: Kimsesiz...

Aşitî / Barış Özel Sayı 3
Yayınlayan: Avrupa Barış Meclisi

www.barismeclesi.com

Yayın Kurulu

Selda Aksoy, Günay Aslan, İrfan Cüre, Koray Düzgören, Engin Erkiner, Bihterin Okan Saraç, Mehmet Şahin

Editör

Koray Düzgören

Grafik tasarım

Just Design N Print

Baskı

Newsfax

Adres:

Melchior Str. 3 - 50670 Köln

Tel: 0049/221 72 4077

Fax: 0049/221 73 92424

Banka Hesap No:

Engin Erkiner

Postbank

Konto Nr: 317578-605

BLZ 500 100 60

IBAN DE95 5001 0060

BIC PBNKDEFF

Almanya

KANLI GEÇMİŞLE HESAPLAŞMALIYIZ

Ermeni soykırımından Dersim ve Maraş katliamlarından faili meçhul cinayetlere ve toplu mezarlara kadar geçmiş uzun süreden beri bizi çağırıyor. Buna rağmen Hakikatleri Araştırma Komisyonu dahi kurulamıyor.

Devletin kendi suçlarını gerektiği gibi ortaya çıkarması beklenemez. ABM ve benzeri örgütler bu işe girmeli, kendi olanaklarıyla ve ilgili uluslararası kuruluşlardan destekler de alarak bu konuları araştırmalıdır.

Engin Erkiner'in yazısı sayfa 11 ve 12'de

BARIŞ YAZARLARI

NATO Taşeronluğu
*Doğan Özgüden'in yazısı
sayfa 5'de*

Ma aşti mümkün e?
*Ahmet Karamus'un
yazısı sayfa 8'de*

Tutuklu yakınlarının
çağırısı: "Bizim
hikayemizi anlatın"
*Ali Has'ın yazısı
sayfa 10'da*

Gazi, Ümraniye kanlı
provokasyonu
*Doğan Genç'in yazısı
sayfa 14'de*

Barışa bir şans daha
tanımak
*Ömer Kırıl'ın yazısı
sayfa 15'de*

Özgürlük, kadın ve
gereklik
*Nuray Bayındır'ın yazısı
sayfa 19'da*

Türkiye ana dil hakkı
konusunda yol
ayırımında
*Kemal Uzun'un yazısı
sayfa 22'de*

Eyalet seçimlerde
Hamburg
Diyarbakır kardeşliği
*İrfan Cüre'nin yazısı
sayfa 23'de*

KADINLARIN GÜNÜ

Yaşanabilir bir dünya için HERGÜN 8 MART

Yapmamız gereken sadece 8 Mart'larda değil her gün kadın hakları, eşitlik, özgürlük, barış için hayatın her alanında mücadele etmektir. İster örgütlenerek, ister yazarak, ister aşkın kollarına atılarak.

Sevim Korkmaz Dinç'in yazısı sayfa 4'de

Kadınlar da barış sürecine dahil edilmeli

Londra Barosu İnsan Hakları Komisyonu üyesi Avukat Margaret Owen: Toplu mezarları Jenosid Konvansiyonu çerçevesinde Kürt halkına karşı yapılmış bir soykırım olarak değerlendirebiliriz.

*Ali Has'ın
röportajı sayfa 11'de*

Son 4 yılda çocuk hakları ihlallerinde 4 kat artış oldu

Terörle Mücadele Yasası'ndaki değişikliğe rağmen çok sayıda çocuk hala cezaevinde.

*Gülnoz Duman Bilge'nin
'Devlet mağduru çocuklar'
dosyası sayfa 20 ve 21'de*

Bêtiatiya sivîl û erkên aşitîxwazên tirk!

"Xebata bêtiatiya sivîl xebatek pasifist e, ne ya çek û sîlehan e, xebatek wîjdanî û siyasî ye û xebatek aşitiyane ye.."

Memo Şahin'in yazısı sayfa 9'da

Yaşanabilir bir dünya yaratmak için

Hergün 8 MART

Yıkmanız gereken, ataerkil sistemin yeniden kurguladığı ve dayandığı en küçük ama en önemli kurum Kutsal ailedir. Bugünkü aile, sevgiye dayanmayan çıkar ilişkileri üzerine kuruludur.

Sevim Korkmaz Dinc

Her yıl olduğu gibi bu "8 Mart"ta da kadınlar ve kadın mücadelesi üzerine çok şeyler söylendi ve yazıldı. Daha da yazılacak. Ama bu yazılanlar ve konuşulanlar daha önceleri olduğu gibi yine unutulacak.

8 Mart'ta Sokakları ve salonları dolduran kadınlar günlük işlerinin başına döndüler bile. Birçok yerde, "Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" tarihsel anlamından koparılıp sadece, "Dünya Kadınlar Günü" diye anıldı, daha önce hep olduğu gibi. Mücadele, örgütlenme ve dayanışmanın yerini "bu güne özel hediyeler" almış, sokaklarda değil, salonlarda toplanan kadınlar görev bilinciyle konuştular. Aslında içi boşaltılmış, anlamını yitirmiş konuşmalar oldu yine bunların çoğu. Yaşamlarımıza dokunmayan, dinleyenleri dönüştürmeyen, değiştirmeyen... Tek bir güne sığdırılmaya çalışılmış bilgi akışı...

Oysa kadın çalışması, her güne yayılan ve titizlikle uygulanması

gereken bir dolu farklı öğrenme biçimlerini barındırmaz mı? Usanmadan, bıkmadan çalışmayı ve örgütlenmeyi gerekli kılmaz mı? Eril sistem, bunun bilincinde olarak, binlerce yılın deneyimiyle yeni kadına karşı, geleneksel kadını örgütler. Onun üzerinden iktidarını devam ettirir. Bunların kodlarını çözmek, deşifre etmek, görünür kılmak bize kalır.

İşte bu zorluklarla başa çıkma ve sadece "kadın dayanışması" adı verilen sorunlu güce sırtımıza dayayıp "yeni bir dünya" kurma mücadelemizde bazı yıkılması gereken tezler:

Yıkmanız gereken en büyük kabullerin başında, "kadınlarla erkekler arasındaki en büyük farklılık biyolojik farklılıktır." tezi gelir. Biyolojik farklılıkları öne çıkararak, kadının daha kırılgan, daha dayanıksız, daha duygusal olduğunu, aklın erkeğe, duyguların kadınlara verildiğini savunur birçok insan. Bu tezin sonucu; aklın erkekte olmasının, tüm değerli (para ve güç getiren) işlerin onların tekeline alınmasının,

kadının naif yapısından dolayı eve kapatılarak "süs eşyası" olarak kullanılmasının, değersizleşmesinin kabulüdür.

Oysa, "kadınlarla erkekler arasındaki en büyük farklılık biyolojik farklılıktır" söylemi feodalitenin içinden burjuvazinin örgütlü bir güç olarak ortaya çıkışından çok öncelerine dayanır. Aristo'nun bu konuya katkısı, "... ve kadın eksik bir erkektir, çünkü dişinin dişi olması, belli bir eksikliğidir..." olmuş, daha sonra Freud'dan günümüze kadar çeşitli söyleyişlerle "kadına sahip çıkma ve koruma adına" savunula gelmiştir.

Diğer bir tabu, "din"dir. 1600 yıllarında yaşamış ilk feministlerden olan Mary Astell, İncil'i eleştirmiş, S. De Beauvoir sofuk kadının yapısını uzun uzun anlatmıştır. Günümüzde ezme ve ezilme biçimlerinin uygulanmasında dinler başta gelmektedir. Sömürü ve sürü psikolojisini en iyi pekiştiren dinlerdir. Kadının eşit yurttaş olması önündeki engellerin en büyüğüdür. Eril sistemi ayakta tutan, insanları başkaldırmayan sürüler haline getiren, hak ara-

masına engel olan dinlerdir. Kadının rolünü ev içi ile sınırlayan, cennet ile onu bu dünyanın her türlü eziyetine katlamaya zorlayan dinlerdir. Dinlerin eleştirisi yapılmadan, kadın özgürlüğünden bahsedilemez.

Yıkmanız gereken, ataerkil sistemin yeniden kurguladığı ve dayandığı en küçük ama en önemli kurum Kutsal ailedir. Bugünkü aile, sevgiye dayanmayan çıkar ilişkileri üzerine kuruludur. Kadın evin "içişleri bakanı" değil kölesidir.

Kutsal ailenin kardeşi kadını alçaltan, bedenine yabancılaştıran fahişeliktir. Kadın kendi bedenine ve özyapısına yabancılaşır. Eril sistem bir yandan fahişeliği kötülerken diğer yandan gelenevler sayısını artırarak, kadınları sağlık kontrolünden geçirerek, karneye bağlayarak destekler. Fahişeler yargılanır ve "kötü kadın" olarak damgalanırken ilişkiye giren erkeklerin adı bile anılmaz.

Kadın, emeğine el konulduğu günden bu yana mücadeleyi bırak-

mamış, kendine özel yöntemlerle mücadeleye devam etmiştir. İşte "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" yoksulluğa, işsizliğe, her türlü eşitsizliğe karşı duruşun sembolüdür.

Yapmanız gereken sadece 8 Mart'larda değil her gün kadın hakları, eşitlik, özgürlük, barış için hayatın her alanında mücadele etmek, sesimizin olanca gücüyle bağırmaaktır. İster örgütlenerek, ister yazarak, ister aşkın kollarına atılarak... Çılgınlıklarımız çığlara dönüşüp dağları devirinceye, sellere dönüşüp ovaları basıncaya, depremler yaratıp var olan dünyanın yerine yeni, yaşanabilir bir dünya kurana kadar bağlamak...

Çünkü; Kadın hareketi ve kurtuluşunun gündeminde; Erkek egemen sisteme, militarizme, devlete, kutsal aileye, yoksulluğa, dinsel dayatmalara, her türlü emek sömürüsüne ve eşitsizliklere karşı duruş vardır. Kadınların mücadelesi sınıfların ve cinsiyet ayrımının olmadığı güne kadar devam edecektir.

Avrupa Barış Meclisi'nin 8 Mart açıklaması

"8 Mart'ların barışa evrilmesini diliyoruz"

Avrupa Barış Meclisi, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla yayınladığı açıklamada, 'kadına yönelik her türlü şiddete' karşı çıkarak, 'çocuk ve kadın tecavüzlerine, çocuk ve kadın kıyımlarına son verilmesi' çağrısında bulundu.

8 Mart'ın, "Tarihin içinden sökülüp, dünya ölçeğinde bugün, en belirgin ve yaygın olarak kutlanan kadim üç-beş gündenden biri" olduğu belirtilen açıklamada, "kendi yazgısıyla erkek egemen sistemiyle çatışan, kendi kimliğini yaratan ama aynı zamanda kendisiyle birlikte erkeği de kurtaran bir amaç olduğu" ifade edilerek 8 Mart'ların barışa evrilmesi dileği vurgulanıyor.

Açıklamada, 8 Mart'ın önemi üzerinde durularak şöyle deniliyor "8 Mart'ın anlam ve önemini, hem onun nihai hedeflerine ihtiyaç duyan kitleler, hem de bundan hoşlanmayan sistemler iyi bilirler. Onun, kadını ve kadının ekseninde nüfuz ettiği coğrafyayı da barışa taşıyacak bir mücadele olması, sistemler tarafından her alanda futursuzca saldırılmasına neden olmuştur. Bu anlamda, inanılmaz cesaret ve kararlılıktaki çıkışlarına karşılık, aynı zamanda; içerdiği barış ortamından haz almayan, militarizmin koruyucusu devletler tarafından bozguna uğratılmak istenen bir tarihtir 8 Mart."

ABM açıklamasında, 8 Mart'a yine tüm kadınlara tokat gibi inen haberlerle girildiği ifade edilerek, "Bugün barış gelse bile, kadın özgürlüğünde çok nihai adımlar atılsa bile, ne yazık ki; on yıllarca kolay kolay travmasından kurtulamayacağımız bir geçmişimiz, bir güncelimiz var bizim." deniliyor.

Daha sonraki satırlarda ise "Erkeğin kadını öldürüp, sonra da cenazesini omuzunda taşıdığı riyakarlıktaki bu ilişkiler ve egemenlik sistemi içinde, kadın üzerinden birçok hesapların yapıldığı, kadının çok kolayca kurban edildiği bu sistemin etkilerinin" kolay kolay silinemeyeceğine işaret ediliyor.

Bildiride ayrıca, "Tüm bu gelişmelere rağmen, bugüne kadar birikmiş acı dolu hikayelerimizin yanı sıra, ne güzel ki, bir yandan da kendimizi kurtaracak örgütlülüklerimiz de var bizim." denilerek kadınların örgütlü güçlerinden övgüyle söz edilerek özetle şöyle deniliyor:

"Kazanımı çok zor olmuş olsa da, bize ait, birikmiş bir mü-

cadelemiz ve bizi çözüme götürecektir yegane formüllerimiz de var bizim. Bu formülün ana başlıklarından birisi de 'barış'tır. Bugün, tüm adalet eksenli hak ve çözüm projeleri ile toplumsal tüm taleplerimizin barış yörüngesinden geçtiği ortada. Bunun içindir ki, barış istemleri, kitlelerde kendini bulan ifadesiyle, konusu ne olursa olsun her eylemde öne çıkmaktadır. Ortak bir payda olan barış talebi, kadının özgürlüğüne açılan kapının da eşiği durumundadır."

ABM açıklamasında, "Bugün, Türkiye'deki birçok kültürün ana bileşkesi olan kadınların bir araya gelip başaramayacağı bir barış mücadelesi olmayacağı kesindir." denilerek şu temenni dile giriliyor:

"Hepsi kendi köşesinde yalnız ağlayan kadın birleşip, güçlü ve örgütlü bir şekilde "Operasyonlar dursun!" deyip gereğini yerine getirebilse, yarın daha kaç gerilla ve asker kızı-oğlu vurulabilir ki! Bunca kadın eğer birbirini anlarsa, 'yalnızlık' denen, başımıza örülmüş, yüzyılın en büyük kadın hastalığı nasıl şifa bulmasın ki!"

Açıklama, "Kadına yönelik her türlü şiddete son" diyerek "Barışa evrilmiş 8 Mart'larla, yaşasın kadın özgürlüğü diyor, tüm emekçi kadınların 8 Mart'ını kutluyoruz." cümlesi ve **Biji Aşitî, Yaşasın Barış!** sloganıyla tamamlanıyor.

Sosyalist rejimler birbiri ardına çökeli yirmi yıl oldu. Varşova Paketi tarihe karıştı. Varlık nedeni ortadan kalktığı halde NATO "terörizmle mücadele"yi bahane ederek büyüdükçe büyüyor

NATO Taşeronluğu

Doğan ÖZGÜDEN

Brüksel merkezliye Zaventem havaalanı arasında arabayla ya da otobüsle gidip gelenlerin gözünden kaçmaz. Léopold III Bulvarı üzerinde en modern cihazlarla korunan geniş bir alanın ortasında tam 28 ülkenin bayrakları dalgalanır. Bittabi Türk Devleti'nin ayyıldızlı bayrağı da...

Sosyalist sistemin çökmesinden sonra o zamana kadar düşman kampta sayılan Doğu Avrupa ülkelerinin de katılımıyla artık bu karargaha da sığmayan NATO şimdi Brüksel'de, eskisine birkaç yüz metre mesafede daha büyük bir karargah inşa ettirmekle meşgul. Kolay değil, 28'i üye, 22'si ortak olmak üzere 50 ülkenin delegasyonlarını ve personelinin bir çatı altında barındırmak.

250 bin Metrekarelik bir alanda ultramodern koruma tesisleriyle donatılacak olan yeni karargah şimdiki hesaplara göre 460 Milyon Euro'ya malolacak. Brüksel'de kırk yıldan beri Avrupa Birliği'nin kaprisleri yüzünden yaptırılan devasa binaların ilk ayrılan bütçelerin en azından iki üç misline mal olarak bitirildiğini çok iyi bildiğimden, bu yeni NATO Karargahı'nın da 28 ülkenin vergi mükelleflerine en azından 1 milyar Euro'ya patlayacağından hiç kuşum yok.

Peki niçin tüm bu israf? NATO Sovyetler Birliği ve müttefiklerine karşı Batı dünyasının güvenliğini sağlama gerekçesiyle kurulmadı mı? Sosyalist rejimler birbiri ardına iskambilden şatolar gibi çökeli yirmi

yıl oldu. Varşova Paketi tarihe karıştı, hattâ Rusya bile NATO'ya ortak oldu... Varlık nedeni yıllardır resmen ortadan kalktığı halde NATO bırakın kendini feshetmeyi, "terörizmle mücadele"yi bahane ederek büyüdükçe büyüyor, kabına sığmıyor. Sadece eski sosyalist ülkelerin değil, Akdeniz, Ortadoğu, Kafkas hattâ Asya ülkelerinin ordularını da kontrol altına alıyor.

Bu konuda sevgili Murat Çakır'ın Mısır'da Mübarek'in istifasından önceki durum üzerine yaptığı analiz gerçeği apaçık ortaya koyuyor:

"Öncelikle Mısırlı generallerin ABD, AB ve NATO ile 'içli-dışlı' olduklarını vurgulamak gerekiyor. Geçenlerde Brüksel'de yapılan bir NATO toplantısında, Mısır ordusunun kendi halkına karşı şiddet uygulamış olmasının ardından

'NATO'nun Mısırlı subaylara yönelik eğitim programının belirleyici olduğu' tespit edilmişti. NATO aynı tesbiti Tunus ordusu için de yapmakta. Tunus ve Mısır orduları, NATO'nun'Akdeniz Diyalogu' başlığı altında 1994'den bu yana sürdürdüğü programa katılıyorlar. Güney Akdeniz ülkelerine yönelik olan bu programa üye olan diğer devletler ise Cezayir, Fas, Moritanya ve Ürdün. Program çeşitli düzeyde bu ülkelerin NATO'yla askeri işbirliğinin yanı sıra, 'ordu mensuplarının uluslararası hukuk standartlarını öğrenecekleri seminerler de içeriyor. NATO programına katılan bu devletler aynı zamanda AB'nin kurduğu Akdeniz Birliği'nin de üyeleri. Her iki grup için geçerli olan gerekçe: 'barış için işbirliği, subayların eğitimi,

silahlanma kontrolü, gizli servislerin işbirliği, hukuksal işbirliği' ve elbette 'teröre karşı mücadele'.

Çakır aynı yazısında Mısır Ordusu'nun Türk Ordusu'yla benzerlikleri üzerinde de ayrıntılı bilgiler verdikten sonra, şu öngöründe bulunuyor: "Hangi olasılık gerçekleşirse gerçekleşsin, ordu yönetimi için asıl hedef, ülkedeki politik, hukuksal ve ekonomik imtiyazlarının korunması olacaktır. Bu amaçla, Arap dünyasında İsrail ile barış yapan tek ülke olarak kalmanın garantörü olduklarını ve Mübarek sonrasında da rejimin esaslarının değişmeden,

Batı'nın lehine bir konumda devam edeceğini göstereceklerdir. Kendi çıkarlarını kollamaları ve bu uğurda alacakları kararların halkın, bilhassa yoksul ve emekçi kitlelerinin çıkarlarına hizmet edeceği ise hayli şüphelidir." (Murat Çakır, Mısır ordusu kimin hizmetinde?, Günlük, 8 Subat 2011)

Ne yazık ki, Mısır ordusuna ABD ve NATO destekli bir "halâskârlık" misyonu biçilir biçilmez Türkiye'nin iflah olmaz "asker gelsin"çilerinde yeni bir hareketlenme başladı. 50'li yıllara "İsmet Paşa'nın tarihsel karizması"yla beslenen askercilik 60'lı yıllarda Mısır, Irak ve Suriye'den gelen Nasır'cı ve Baas'çı etkilerle palazlandı. Kendini sol belleyen bazılarınca anti-emperyalist kavga adına emperyalizmin bölgedeki bu en sadık ve güçlü "korucu"sunun sürekli sırtı sıvazlandı.

Sanki 2. Dünya Savaşı'nın bitiminden beri ABD Dolar'larıyla Yankee stan-

dartlarında biçimlendirilen, 27 Mayıs 1960 Darbesi sabahı radyolardan "NATO'ya, CENTO'ya bağlıyız" yeminleri eden, MGK'siyle, OY-AK'ıyla, savaş sanayileriyle, Kontrgerilla'sıyla Pentagon'un "paralı askeri" haline dönüştürülen ordu bu ordu değildi!

12 Mart ve 12 Eylül darbelerinin aynı ordu tarafından NATO'dan destek ve hattâ onay alınarak gerçekleştirildiğini Mısır'daki sağır sultan bile bilirken, bir kısmı darbe sonrası kontr-gerilla işkencelerinden geçirilen "asker gelsin"çiler yine iflah olmadı.

Türk Ordusu'nun generalleri yarım yüzyılı aşan Amerikancı şartlanmalarıyla, savaş sanayiindeki kanlı çıkar ortaklıklarıyla, OYAK ayaklarıyla, ABD'nin ve de onun terör örgütü NATO'nun kapıkulları rolünü sürdürüyor.

Hiç unutmuyorum, 90'lı yıllarda Brüksel'e Atatürkçü örgütlenme yapmaya gelen bir eski keskin solcu, tutumlarını eleştirerek geçmişte hep birlikte militarizmden neler çektiğimizi anımsattığımda, beni Türkiye'den kopmakla, orduyu yeterince tanımamakla suçlamıştı:

- Tahmin edemezsin... Bugünkü ordu aynı ordu değil, tamamen bizim saflarda... Anti-emperyalist...
- Omuzu kalabalık generaller de mi?
- Hepsi hepsi. Ordu bizim ordumuz.

Oysa tam da o sırada, bu konuşmanın geçtiği Türk mahallesine birkaç yüz mesafedeki NATO Karargahı'nda Türk generalleri, Amerikalı generallerle kafa kafaya Balkan'lara, Afganistan'a askeri müdahale planları yapıyordu.

Yine tam da o sırada, aynı ordu Kürdistan'da köyleri yakıyor, Kürtleri

tehcire zorluyor, anti-militarist aydınları kara listelere alıyor, Jitemciler, korucular, profesyonel katiller eliyle katlettiyordu.

Günümüzün Atatürkçü medyasında askercilik o raddede ki, bunların etkisinde kalanlar, genellikle de benimsedikleri Batılı yaşam biçiminin tehlikeye düşmesinden endişeli olanlar, Türkiye'nin demokratikleştirilmesi, Avrupa'nın demokratik kriterlerinin benimsenmesi, Kürt halkının ve tüm etnik ve dinsel azınlıkların eşit haklara sahip olması için verilen yürekli mücadelenin dahi ABD emperyalizmi tarafından Türkiye'ye dayatıldığını, bu gidişi hangi yöntemle olursa olsun ancak Ordu'nun önleyebileceğini papağan gibi tekrarlayıp duruyorlar.

Mussolini'nin Roma yürüyüşünün ya da Hitler'in Nürnberg mitinginin 21. yüzyıl versiyonları Türkiye'de 10. Yıl ve hattâ Harbiye marşları eşliğinde rahatlıkla sahneye konabilir. Lafzı ile fiili birbirini tutmayan, dün ak dediğine bugün kara diyen AKP iktidarının tutarsızlıkları sürdükçe de bu faşizan girişimlerin katılımcıları, destekçileri daha da artabilir.

Tepeden inme iktidar hırsıyla bu cadı kazanını kaynatan profesyonel askercilere de, onlara iyi niyetle, vatanın bütünlüğünü savunma gerekçesiyle destekçi olanlara da bir soru:

Türkiye'nin 1952'de katılımından beri karşı çıktığımız, örgütsel ve yayınsal planda mücadele verdiğimiz NATO'nun Türk Ordusu üzerindeki hiyerarşik kontrolü sürdükçe, bu ordu stratejik ve lojistik olarak Pentagon'a bağımlı kaldıkça hangi bağımsızlık, hangi anti-emperyalizm?

Ve yine soruyorum:

- Herbirini 1283 kayıt numaralı "Harbiyeli Kemal" olarak görüp alkışladıkları generallerden hangisi Türkiye'nin NATO bağımlılığına, Pentagon'un Wall Street çıkarlarını savunma amaçlı global stratejilerine karşı bir irade ortaya koymuştur?

Aksine, tıpkı Mısır generalleri gibi Türk Ordusu'nun generalleri de yarım yüzyılı aşan Amerikancı şartlanmalarıyla, savaş sanayiindeki kanlı çıkar ortaklıklarıyla, OYAK ayaklarıyla, ABD'nin ve de onun uluslararası terör örgütü NATO'nun kapıkullarıdır.

Bu gerçeği bile bile "asker gelsin" çılgınlıkları atmaksız, anti-emperyalistlik falan değil, olsa olsa ABD'ye ve NATO'ya taşeronluktur.

Genişletilmiş Sekreteryaya toplantısı Köln'de yapıldı

ABM yeni dönemi ve hedeflerini tartıştı

ABM'nin, çeşitli ülke ve kentlerdeki meclisleriyle bağlantılı barışseverlerin de katılımıyla 'Genişletilmiş' olarak yapılan sekreteryaya toplantısı, 30 Ocak tarihinde Köln'de gerçekleşti.

Toplantı, sekreteryaya sözcülerinden Günay Aslan'ın geçmiş döneme ilişkin yaptığı değerlendirmeye başladı. Aslan, ABM'nin geçtiğimiz süreçte onurlu bir duruş sergilediğini ve dişe dokunur birçok iş yaptığını ama başta maddi olmak üzere çeşitli nedenlerle yapmayı planladıkları bazı etkinlikleri ve işleri gerçekleştiremediklerini söyledi.

Bu çerçevede planlanan Uluslararası Barış Konferansı hedefinin de önümüzdeki dönemde hayata geçirilmesi için çalışılacağını belirtti.

Diğer konuşmacılar da çeşitli görüş ve eleştiriler yöneltirken, ilk başlarda çitanın yüksek tutulduğunu ama o noktaya erişilemediği için hayal kırıklıkları yaşadığını ifade ederek bilgi alışverişinde ve iletişimde aksaklıklar olduğunu ifade ettiler.

Konuşmacılar, bu dönemde çıkartılan Aşiti-Barış Gazetesi'nin ise hem barış düşüncesinin yaygınlaşmasında hem de örgütlenmede önemli bir ivme sağladığını da ifade ederek kalitesinin daha üst düzey olabilmesi ve daha geniş kesimlere dağıtılabilmesi için çaba harcanmasının gerektiğine işaret ettiler.

Çeşitli konuşmacılar ise, ABM'nin değişik kesimlere yönelmesi gerektiğini, asıl sorunun iletişim değil hangi kitleye hitap ettiğimizin henüz açıklık kazanmaması olduğuna değinerek, barış mücadelesinin kapsamının aslında çok geniş olduğunu ve bunu zamanla öğrenildiğini, bunun için de eğitime daha çok önem verilmesi gerektiğinin altını çizdiler.

Toplantıda çözülmesi istenen sorunlarla hedeflenen çalışmalar şu şekilde sıralandı: İletişim sorunları halledilmeli. Kararlarda geniş katılım sağlanmaya çalışılmalı.

ABM SEKRETERYASI:

Sözcüler: Günay Aslan, Koray Düzgören, Engin Erkiner, Mehmet Şahin

ÜYELER:

Kasım Agpak, Günay Aslan, Nihal Bayram, Gülnaz Duman Bilge, İrfan Cüre, Koray Düzgören, Engin Erkiner, Ahmet Karamus, Fuat Kav, Ömer Kıral, Turgut Öker, Doğan Özgüden, Mehmet Şahin, Kemal Uzun

Değişik kesim ve gruplarla ilişkiler sıklaştırılmalı. Mrgütlenme çalışmalarına devam edilmeli. Barış mücadelesinin kapsamı konusunda çalışmalar yapılarak eğitim programlarına önem verilmeli. Avrupa'daki barış çevreleriyle ilişkiler ve işbirliği olanakları araştırılmalı.

Türkçe ve Kürtçe'de bir ilk olan Aşiti-Barış Gazetesi daha da kaliteli hale getirilerek desteklerinin artırılmasına çalışılmalı ve mümkünse periyodu sıklaştırılmalıdır.

ABM'nin internet sitesi daha etkin

hale getirilmeli ve Almanca, İngilizce bülten çıkartmanın imkanları incelenmelidir.

Toplantıda bu yıl içinde genel kurul yapılması temennisi de dile getirilerek sekreteryanın güçlendirilmesi amacıyla dört yeni üyenin belirlenmesi önerisinde de bulunuldu.

Bu öneri üzerine İrfan Cüre, Gülnaz Duman Bilge, Ömer Kıral ve Nihal Bayram toplantıda bulunanların ortak mutabakatlarıyla sekreteryaya üyeliklerine getirildiler.

İŞGAL ALTINDAKİ BİR ÜLKEDE SEYAHAT

2010 yılı Newroz kutlamalarına Almanya Sol Partisi (Die Linke) milletvekilleri ve üyelerinden oluşan bir delegasyonuyla katılan fotoğraf sanatçısı ve gazeteci Karin Desmarowitz, Batman, Şırnak ve Cizre'de çektiği resimlerden oluşan bir sergi açtı. Yıl boyunca başta Hamburg olmak üzere Kuzey Almanya'nın çeşitli kentlerinde gösterilen ve çok sayıda insanın ziyaret ettiği sergi, "İşgal Altındaki Bir Ülkede Seyahat" adını taşıyor.

Hamburg ve Kürdistan arasında bağ kuran Dasmawitz, "Hamburg'da çok sayıda Kürt yaşıyor, burada çalışıyor. Kürdistan'da ise çok sayıda Alman silahı ve panzeri görüyoruz" dedi.

Fransa Barış Meclisi'nde Panel

Barışa doğru bir adım daha

Nuray Şen, Bernard Capron, Enis Coşkun, İrfan Dayıoğlu ve Virginie DÜSEN'in katıldığı panelde, Türkiye'deki anti-demokratik yapılanmaların barışa engel olduğu vurgulanarak barış için çok daha fazla çalışılması gerektiği belirtildi.

Fransa Barış Meclisi Paris'te, "Barışa doğru bir adım daha (Un pat de plus vers la paix)" isimli barış konulu panel gerçekleştirdi. 26 Şubat'taki panel, Bourse de Travail'da yapıldı.

Fransa Barış Meclisi sözcüsü Lokman Ögülmüş'ün panelin amacını belirten konuşmasından sonra söz alan Fransa Barış Meclisi gönüllülerinden Nuray Şen, 25 yıldır süren savaşa değinerek, bu savaşın sadece Kürtleri değil, Türkleri de vurduğunu belirtti. 25 yıldır savaşın, iki halk üzerinde yarattığı travmaya da değinen Şen, eğitim, sanat, kültür vb. bütçeleri devletin savaş uçağı, mayın, bomba, helikopter gibi savaş lojistiğine aktarmaya devam ettiğinin altını çizdi.

Halk olarak, barıştan çok savaşı konuştuğumuz için bu, barışı daha da zorladığını söyleyen Şen, "Mandela,

Suriye, Irak, Türkiye sınırlarının ötesinde, barışın temel taşlarından biridir" diye konuştu. Capra, "Barış, kendiliğinden bir hedef değildir. Tüm insani kalkınma için zorunlu bir yoldur," cümlesiyle konuşmasını bitirdi.

"DEMOKRATİK ADIMLARIN HİÇBİRİNDE HALK YOKTU"

"Demokrasi bir gecede gelmez" diyen Enis COŞKUN ise geçmişteki anayasal çalışmalardan söz ederek, "Demokrasi eğer halkın halk tarafından, halk için yönetimiyse, bu adımların hiçbirinde halk yoktur".dedi Coşkun konuşmasını, çağdaşlaşma yönünde Cumhuriyet gelmiştir ama, demokrasi vize alamamıştır," dediği cümleleriyle ayrıntılandırarak, bugünün Türkiye'sinin fotoğrafını çizdi.

'Unutamam ama bağışlarım' diyor... Unutmak, bir insanlık halidir, bir erdemdir. Ama bağışlamak da bir insanlık halidir, o da bir erdemdir. Ancak, bağışlama 'adalet' temelinde olursa bir anlam taşır. Eğer adaletle barışa ulaşılmış olmayacaksa, bu barış, kalıcı da olmaz. Barış projelerini geliştirmek zeminine ihtiyacımız var.

"KÜRT SORUNU BARIŞIN TEMEL TAŞLARINDAN BİRİ"

Fransa Barış Hareketi Saint-Ouen yetkilisi Bernard Capron ise, toplumsal süreçte barış hareketinin rolüne değindi. Türkiye'nin de savaş bütçesini yükselttiği dünyada, silahlanma için 1.500 milyar dolar ayrılmaktadır" diyen Capron, "Orta-doğu ve Yakın Doğu'da Kürt sorunu,

"TÜRK DEVLETİNİN ÖZÜR DİLEMESİ GEREKİYOR"

İrfan Dayıoğlu ise konuşmasında ilk Kürt isyanlarına değinerek bu süreçler içerisinde Alevilerin de kanla bastırılan tarihlerine yer verdi. Türkiye Devleti'nin herşeyiyle tek bir devlet olarak kalma çabasında olduğunu söyledi.

Konuşmacı barış için çözüm konusunda ise, "Öncelikle, Türk devletinin önce geçmişte halklarımıza yapılan zulüm için özür dilemesi gerekiyor." dedi.

Paris Barosu avukatlarından Virginie DÜSEN ise, Kürdistan'daki gelişmeler ile Kürdistan'da yaşayan Ermenilerin sorunlarına da değindi.

Britanya Barış Meclisi Vicdani Ret Kampanyası başlattı.

VİCDANIMI DİNLIYORUM SAVAŞA GİTMİYORUM!

BBM "Vicdanımı dinliyorum savaşa gitmiyorum" sloganıyla Vicdani ret kampanyası başlattı. Kampanyanın amacı, "Vicdani Ret hakkının kullanımı konusunda toplumu bilgilendirmek, savaş ve çatışma ortamından çıkabilmenin yollarını aramak ve Vicdani Reddini açıklamak isteyen insanlara yardımcı olup, daha fazla insanın Vicdani Reddini açıklamasını sağlamak" olarak belirtildi.

Bu çerçevede, BBM Vicdani Red konulu bir de seminer gerçekleştirdi.

25 Mart 2011 tarihinde Kuzey Londra'da faaliyet sürdüren Kom-Kar derneğinde gerçekleştirilen seminerde, BBM üyesi Özgür Heval Çınar sunum yaptı. Vicdani Ret konusunda doktora tezini tamamlayan ve dünyanın değişik bölgelerinde Vicdani Ret konulu panel, seminer ve konferanslara konuşmacı olarak katılan Çınar'ın sunduğu seminere, soru ve görüşleriyle katılım sağlayan konuklar Vicdani Red konusunda merak ettikleri konularda yanıtlar aradılar. BBM'nin İç-

eğitim faaliyetlerinden olan bu seminerin Avrupa Barış Meclisi tarafından, Avrupa'nın değişik yerlerinde tekrar edilmesi hedefleniyor.

Bu kampanya çerçevesinde Vicdani Reddini açıklamak isteyenlere yardımcı olunacağını da belirten Özgür Heval Çınar aynı zamanda Türkiye Vicdani Ret Hareketi'nin bir bileşeni.

Dünyanın birçok ülkesinde yasal bir hak olan vicdanen askerlik hizmetini

reddetme, 'askere gitmeme-Vicdani Red' hakkı ne yazık ki Türkiye'de hala yasalar tarafından güvenceye alınabilmiş bir hak olmaktan uzak. Bu temelde Vicdani Ret'çi olanlara dönük devletin uyguladığı baskı, gözaltı, çürük raporu dayatması, hapis cezası vb. gibi cezaların teşhir edilmesi ve Vicdani Red hakkının yasal statüye kavuşturulması mücadelesine katkı sunabilmek için başlatılan bu kampanya gelişerek devam ediyor.

Behice Boran doğumunun 100. yılında anıldı

Britanya Barış Meclisi'nin Londra'da düzenlediği anma gecesinde Boran'ın hayatını anlatan bir belgesel film gösterildi

Eski Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı olarak Türkiye'nin ilk kadın genel başkanı sıfatını taşıyan, Cumhuriyet sonrası kurulan ilk barış örgütlenmesi olan Barışseverler Cemiyeti'nin 1950 yılında kurulmasına öncülük edip ilk kurucu başkanı da olan Behice Boran, Londra'da anıldı.

Britanya Barış Meclisi'nin düzenlemiş olduğu bu saygı gecesinde; Behice Boran'ın hayatını anlatan bir belgesel film gösterildi. Ardından Behice Boran'la ilgili anılarını anlatmak üzere eski TİP üyesi ve Boran'la ölümünden kısa bir süre önce gazeteci olarak kendisiyle röportaj yapan Koray Düzgören ve Boran'ı Londra seyahatinde tanıma olanağı bulan Cahit Baylav birer konuşma yaparak Boran'la ilgili anılarını anlattılar.

Müzikleriyle de geceye anlam katan Baylav, eserlerinin bir kısmını Behice Boran'ın yorumladığı şekilde icra etti.

Besteci şarkıcı Aygül Erce, Bülent Özer ve Özay Özer'in de sahne aldığı gece sosyalizm mücadelesine ömrünü vakfetmiş olan Behice Boran için söylenen şarkıların ardından sona erdi.

Berlin'de Hrant Dink Haftası

Sadece anma değil resmi tarihle de hesaplaşma

Kadriye Karcı

Berlin Hrant Dink Forumu Kurma Girişimi'nin, Rakel Dink'in de katıldığı toplantılarla birlikte 12 Ocak'ta başlatmış olduğu „Hrant Dink Haftası“, 19 Ocak'ta diğer grup ve kişilerin katılımı ile Berlin'in merkezinde yapılan Hrant Dink'i anma mitingi ile sona erdi...

Rakel Dink'in katıldığı toplantılarda "... adaleti arıyorum, vicdanları uyanık tutmaya çalışıyorum..." diyerek gelişmeleri aktardı.

Hrant Dink, Berlin'de de katledildiği gündün beri ve daha sonra her 19 Ocak günü anıldı, ona yakışacak etkinlikler yapıldı, ancak Hrant'ın bize açtığı yolu sürdürmek için, savunduğu ve doğru bulduğumuz karşılıklı saygı içinde birbirimizi anlamaya çalışmanın Berlin'de hayata geçmesi için daha fazlasının yapılması gerekiyordu, bu aynı zamanda tarihimize yüzleşme, kendi önyargımızı eleştirsek bile düşünce yapımızı esir almış resmi tarih anlayışımız ile cebelleşme ve soykırım tarihinin konuşulması anlamına gelmiyor.

Etkinliklerde Ermeni, Süryani, Rum, Alman, Çerkez, Kürt ve Türk arkadaşlarımız ve dost derneklerle birlikte bu fikri tartıştık, somutta... Doğru olan, bu fikrin, diyalog ve karşılıklı birbirini dinleme ve anlama sürecinin gerekli bir süreç olduğunun

kavranması, bunun olmazlığı veya bazı önkoşullar olmadan olmazlığının ötesinde bir süreç olarak algılanıp tartışılmasıydı.

Ermenilerden özür dileyen Kürtler Bu toplantıda iki Kürt arkadaşımızın kendiliğinden podyumda oturanlardan kişisel olarak özür dilemeleri hepimize, birbirimize yakınlaşmak için küçük de olsa yeni bir adım attık duygusunu yaşattı. Ermeni Kilise ve Kültür Derneği korosunun Ermenice söylediği türküler ise ne kadar tanıdık, ne kadar bildik türkülerdi...

Hrant Dink Haftası'nın amacı, Hrant Dink'i sadece anma törenleri ile anmak değildi. Bu hafta ile İnisiyatif Hrant Dink'in kendisinin mücadelesini verdiği düşüncüyü hayata geçirmenin ilk adımını atmış oldu. Hrant, kendi hayatı ve yazılarıyla karşılıklı birbirini anlama, idrak etme sürecinden yanaydı, bunun da tarihte yaşanmışlıkların açıkça konuşulmasından geçtiğini çok iyi biliyordu.

Kendi ezberlerimizi, köhnemiş bilgilerimizi değiştirmemiz gerektiğini vurguluyordu. Etkinliklerimizde biz de bu fikri ortaya attık, başlangıçta bunun nasıl karşılanacağını bilmiyorduk, ancak etkinlikler boyunca yapılan tartışmalarda bu fikrin tam da doğru fikir olduğunu gördük.

Milliyetçiliğe karşı demokratik bir tavır geliştirmenin, yüzleşmeden geçtiğini bir kere daha yaşadık.

Britanya Barış Meclisi Kürtçe kursu başlattı

Britanya Barış Meclisi Anadil Hakkını desteklemek için Londra'da Kürtçe kursu başlattı. Britanya Barış Meclisi'nin düzenlediği Kürtçe kursuna yoğun talep oldu.

BBM üyeleri başta olmak üzere kursa katılan kursiyerler kursun başladığı ilk günün heyecanı devam ediyor.

Hiçbir bireyin anadilinin yasaklanamayacağını, anadilde eğitimin doğal ve insani bir hak olduğunu belirten Barış Meclisi üyeleri arasında bulunan Kürt, Türk, Çerkez, Terekeme kökenli kursiyerler hep birlikte Kürtçe öğrenmenin bu dönemde daha da önemli olduğunu, Kürt halkının dilinin yasaklanmasının önün-

deki engellerin ancak ve ancak Kürtçeyi yaşatarak ve günlük hayatta kullanarak aşılabileceğini belirttiler. Kürtçe kursunda yaşları 12'den 60'a varan çok değişik yaş grubundan insanlar Kürtçe öğreniyor.

Birarada yaşama kültürünün gelişmesi ve barışın tesis edilebilmesi için birlikte yaşayan toplumların birbirlerinin dillerini bilmelerinin iletişim kurmak ve hayatı paylaşmak için bir zorunluluk olmasının yanısıra, bunun aynı zamanda kişiyi ve hayatı zenginleştiren bir unsur olduğu da vurgulandı. "İnsanı tarif eden tüm diller önemlidir" mesajının öne çıkarıldığı anadil kampanyası çerçevesinde aynı zamanda Kürtçe konulu seminer çalışmaları da devam ediyor.

Sınırların ortadan kalktığı bir dünya için

İSTASYON Tiyatro-İletişim"

"İstasyon Tiyatro-İletişim" Hamburg'da 1989 kurulmuş ve o zamandan beri çalışmalarını düzenli devam eden bir amatör tiyatro grubu. Grup, bu yıl Ocak ayında SINIR isimli oyunla seyircilerin karşısına çıktı.

Açık ve yalın politik mesajlar taşıyan SINIR'ın yazarı Muzaffer İzgü.. İstasyon tiyatrosunun yönetmeni Serap Sadak, SINIR'ı şu sözlerle tanıtıyor: "Dünyanın herhangi bir yerinde bir sınır. Dikenli tellerin ayırdığı, düşmanlığa doğru yönelen iki ülke. Ve bu sınırın iki yanında, hayatlarını sürdürebilmek için zor şartlarda bir kerecik tatil bile yapmadan çalışırken günlük hayatlarından koparılıp eline silah tutuşturulmuş iki asker... İki insan.

Kardeşlik, midedeki sucuk, şarap dostluğu kadar tazeyken; neşe, eğlence sadece bir uyku aralığı kadar geride kalmışken verilen emirlerle birbirine savaş ilan etmiş iki ülkenin askerleri oluveren Yuan ile Mati'nin hikâyesi. Yok, yok, bu bir kahramanlık hikâyesi değil. Savaşın acımasızlığı ile dostluğun, duygusallığın iç içe girdiği trajik bir komedi."

Hamburg İstasyon tiyatrosunun çalışmaları herkese açık olup, internet adresi şöyledir: www.istasyon.de

Pêvajo û agirê azadiyê Newroz!

"Demokrasi a la Turk!"

"Va ye NEWROZ hat û gelê Kurd hisyar e. Bi bîr û baweriyeke qewîn e. Xwedî hêzeke parastinê bi rûmet e."

Derwêsh M. Ferho

Ev bû çend sal ku li Turkiyê, ji aliyekî hikûmet, ji aliyê din 'ronakbîrên' wê û ji aliyê din dewlet behsa demokratîk-bûnê dikin. Bê goman, li dijî wan jî hêza dewletê ya kûr heye û bi hemû derfetên xwe dixwaze vê mijarê nede axaftin, di nav mitika xwe de bifetisîne.

Di hember van her du aliyên de jî hêza demokrasiyê, tevgera bi rûmet ya Kurdî heye. Di bin hemû derfetên giran de, li hember gelek hêzên mezin, herweha di qada navneteweyî de, berxwedaneke pîroz heye. Û di vê navberê de Newroz nêz dibe...

Dema meriv behsa demokrasiyê dike, azadiya ramanê, bîr û baweriyê, siyasî, kultûrî, rûhî, civakî tê bîra meriv. Ev sitûna demokrasiyê pêk tînin. Eger di vê yekê de kêmasî hebe gotina demokrasiyê vala ye. Pûç e. Eynî min 'demokrasiya li Turkiyê' ye. 'Demokrasi a la Turk!' Ji min re her tîst maf e, lê ji yê din re guneh e!

Di van demên dawî de pîraniya demokratên (çep jî tê de) Turk îddîa dikin ku ne dema axaftin/daxwaza hin mafan e. Li gora wan dive em li benda demeke 'maqûl' di 'çarçeweyeye mimkin' de bi 'daxwazên qebûl bibin' karê xwe bimeshînin. Û nabe ku em 'mijarên hassas' tev bidin!

Çi ne ew fikarên 'demokrat' û 'çepên' Turk?

Daxwaza Kurdan çareseriyê demokratîka Kurdistan e. Di herêma Kurdistan de li kêleka ala ya Turkiyê bilindkirina alaya Kurdistan e. Berdewamiya hêzên parastina Kurdistan e. Parlamentoya Herêma ya Kurdistan e. Li herêma Kurdistan perwerdeya bi zimanê Kurdî ye. Û çend xalên din...Rastiya we, heshkere gotina rastiya hebûna Kurdan e.

Pîraniya filozofên me yê Turk van daxwazan 'acele', 'ne dema wan' e dibînin.

Wêre û pora serê xwe ne kishîne! Pîrsa min ev e. Kengî dem e meriv behsa van tîsthan bike?

Pîrsa din jî ku meriv ji xwe bipirse, 'bi çi mafî ew rê jî xwe re dibînin ku behsa maqûlbûnê, çarçeweya mimkin, daxwazên qebûl bibin, dikin?' Ewê kînga min merivan fehm bikin ku ne ew, yan jî dewleta wan, mafên Kurdan dive bide yan qebûl bike. Mafên Kurdan yê bîngêhîn mafên xwezayî ne û nabe ji kesî were tîka kirin.

Minaqesha li ser van mafan 'ka em, yan dewlet bide' 'dema wan e yan na', 'maqûl in yan na' heqareta herî mezin e li ser Kurdan. Kurd parsek nîn in û ala, ziman, parlemento, sitran, govend, ... mafên wan in.

Çi Kurdan ji Turkan kêmtir e? Kî

xwedî çi mafî ye ku ji Kurdan re xêra xwe ya mafê jiyane nas bike?

Divê kes nefikire ku xêrê li Kurdan dike û 'mafan dide wan'. Meraq dikim, ewê 'demokratên' Turk kengî aqilê xwe li hev bidin hev û normal bifikirin?

Divê ew ne di hember tevgera azadixwaza Kurdî de, ne di hember daxwazên Kurdan de rexnegîr bin. Divê berê rexneya wan di hember zor û zilma deleta Turk li ser gele Kurd de be. Divê ew di hember hikûmeta xwe de serî hildin. Zor û zilma dewletê li Kurdan kiriye bi sedsalan nayê

efûkirin. Divê 'demokrat' û 'çep'ên Turk shev û roj bifikirin û bixebitin çawa Kurd hem dewleta wan, hem hikûmeta wan, hem leshkerê wan u hem jî wan efû bike!

Ew 'demokrat', yan 'çep'ên ku behsa hassasiyetên dewletê bikin, li dem û dewranan digerin ku doza Kurdan bi-axivin û li sherten mimkin digerin ku mafên Kurdan 'bigerin' ne durust in. Ne Kurdan lê xwe dixapînin. Ne dilsozê çareseriyê doza Kurdî ne. Eger weha nebin behsa behane û dep û dolapan nakin.

Di roja îro de bi hezaran siyasîmedarên Kurd di girtgehên dewleta Turk de ne. Bi sed-hazaran Kurd jî welatê xwe sirgûn bûne. Bi hezaran keç û xortên Kurdan di nava hêzên tevgera Azadiya Kurdî de ne. Ew tevgera ku ewê bibe seedema azadiya wan jî. Ew tevger ku ewê demokrasiya rastî, ne 'a la Turk' ava bike.

Kurd jiyaneke dijwar dijîn. Her roj bi sedhezaran zarokên Kurdan dikevine bin nîrê asimilasyona dewletê. Kurdî di her qada fermî de qedexe ye. Jiyana Kurdî jî bo dewletê nayê qebûlîkirin. Û 'demokratên' me 'çepên' me jî zingargirtî behsa çîrok û dem û maqûliyetê û hassasiyetên dewletê dikin.

Va ye NEWROZ hat û gelê Kurd hisyar e. Bi bîr û baweriyeke qewîn e. Xwedî hêzeke parastinê bi rûmet e. Êdî ne ji dewletê û ne jî ji 'demokrat' û 'çep'ên parêzerê wê bawer dike. Ji berk u wan her time v gl xapandiye. Hele hele ji tirshikçiyên 'Kurd' qet û qet hew bawer dike.

Ji wan bê hêvî ye.

Baweriya wî gelî bi doza wî qewîn e û wê pîroz dibîne. Ji bo wê jî NEWROZA îsal dibe agirê azadiyê. Êdî ti hêz nikare vê pêvajoyê biterpilîne.

Ya ku li 'demokrat', 'çep' û 'aştxwaz'ên Turk dikeve, ji vê doza Kurdan re bibin pisht. Lê xwedî derkevin. Di ciyê ku ew li hassasiyetên dewletê bigerin, dive ew herin li Kurdan guhdarî bikin û derd û kulên wan bibihîzin. Dema wan ev kar kir baweriya Kurdan ku ji wan shikestiyê dibe ku vedigere. Yan jî qet nabe...

Ma aşti mumkin e?

Ahmet Karamus

Barê aştxwazan çiqas giran be û zahmet be jî pêwîst e ku em hevîya xwe wînda nekin û li ser xebata aştiye zêdetir bi îsrar bin."

Hezên aştxwaz pîrsa aştiyê li Turkiyê bi awayekî cidî munakase dikin û daxwaz ew e ku, pîrsa kurd bête careserkin û aştiyek bi rûmet peyda be. Gelek kes bi hevîyek mezin aştiyê dipên. Lê, gelo bi rastî hevîya aştiyê heye? Em awirekî bidin bûyerên li welatên Ereba dibin u guhertinên bi xwe re tînin çî ne?

Di destpêkê de li Tunîsê di pê re li Misrê û van rojan de jî li Bahrên, Yemen u Lîbya serhildanên geleri pêk hatin u pêk tîn. Encam, li Tunîs u Misrê tevgêra gel bi ser ket. Serokê Misrê u Tunîsê dev ji serdestiya xwe berdan û xwe avêtin bextê hin welatên Ereban. Serhildanên li hemberî dîktatorên welatên weke Bahrên, Yemen u Lîbya berdewam in. Gelo serhildanên li van welatan wê bi van welatan bi sînor be an wê çiroskên xwe bighînin hin welatên dî. Ev serhildan wê bighîje hin welatên din.

Gelo dikare pêlên van serhildanan bigihin Turkiyê û Kurdistanê bakur jî? Gelo mînaka ku Turkiyê ji bo rejîmên ereb yê hildiwesîn dikare bibe mînaka demokrasiyê û çareseriyê di cihê xwe de ye? Turkiyeyê ku Kurdistan hîna jî bo kurdan kiriye dojeha jiyane, çawa dikare ji bo xelkên din bibe mînaka demokrasiyê û pêşketinê. Bê guman heta ku Turkiyê xwe ji rûşiyên xwe neşû, heta ku Turkiyê di pêkhatina aşti û rê li ber vekirina hemû maf û azadiyên kurdan de gavên ku sedî sed baweriyê bide kurdan neavêje, wê nikaribe ji bo Ben Ali, Mubarek û Qaddafi bibe alternatîf. Belkî dikare rûyekî boyaxkirî yê van dîktatorên be.

Kengê Turkiyê di pîrsa herî basît lê ya herî acîl ya Turkiyê de - aştiya bê hîle û derew- gavine cidî avêtin, hingê mirov dikare pîrsa nimûnebûna wê bipeyive. Lê îşaretên ku niha hene, hem kurdan hem jî aştxwazan bê hêvî dike: Hikûmeta AKPê, dê bi ihtîmaleke mezin biryarê bide ku helbijartinên giştî di meha hazîrana 2011 de pêk bîne. Li ser vê rewşê KCK jî biryarek wergirtiye ku şerê çekdarî hat piştî helbijartinan rawestîne. Biryara KCKê û helwesta hikûmetê ya ku wê piştî helbijartinan guherîneke bîngêhîn di qanûna bîngêhî de pêk werin, bêhneke fireh di nav kurd u tirkan de peyda kir. Lê di demên dawîyê de rewş hatîye guhertin. Terefên pîrsîgîrê, yanî hikûmet û KCK bi zimanên cîda diaxivin. KCK dibêje ku em ê li ser biryara rawestandina şer di heyva adarê de careke din di ber cavan re derbas bikin. Sebebên vê helwestê jî ew e ku, hikûmet tu bawerî u samimiyetê nade xuyakirin û hikûmet dixwaze bi hîle u fenan heza KCKê bê tesîr bi. Hem ji hikûmetê, hem jî ji KCK li ser berdewamiya dan û standina daxuyanî tene dayin. Xuya ye ku di helwestên terafan de ew nermiya berê nemaye, tevî ku KCKê gelek cara jî bo gavavêtinê şertên xwe ji hikûmetê re pêşkêş kirine. Dibe ku, gelek dan û standinên di navbêra dewlet u KCKê de pêk tîn ji me, gelek kesian re bi naveroka xwe ne gelekî diyare bin jî. Ji bo raya giştî ne gelekî malum e ku ka dan û standin di çî qonaxê de ne û cidîyeta hikûmetê ya dan û standina çî ye. Dema ku, agahdarîyên me bi naverok u seviya dan û standina tunebe, gelek zahmet e ku, em karibin analîzeke bi rêk û pêk bikin. Li Rojhilata Navîn, eger encam hîn ne zelal bin jî dê hin guhertin pêk bînin. Tirkîye û Kurdistan jî dê bikevin ber babîsoka guhertinên pêk tîn. Ez weha bawer dikim ku xelkê Rojhilata Navîn di nav de kurd jî, êdî naxwazin weke berê bijîn û guhertinên cidî dixwazi. Li Turkiyê u Kurdistanê berê guhertinê bi ku ve ye? Guhertinên ku karibe pîrsa kurd bi şeweyekî aştiyane çareser bike. Ew qudret bi AKPê re heye? Bersîva min; na xêr, ne daxwazi, ne qudret û ne îradeyek xurt bi vê hikûmetê û bi taybetî bi R. T Erdogan de peyda nabe. Ku qudreteke xurt bi hikûmet re tunebe û gelê kurd jiyaneke bi rûmet bo xwe kiribe armanc û çareseriyê bo vê jiyana bi rûmet di vê hukûmetê de nebîne, dê nakokî gur bibe û bi ihtîmaleke gelek mezin dê şerê çekdarî dîsa dest pê bike. Hingê dê hevîya aştiyê ya ku îro di nava xelkê de peyda bûye, qels bibe û şûna wê bê hêvî di nava xelkê de xurt bibe. Em baş dizanin ku rewşeke weha di kar û xebata hêzên aştxwaz hîn zortir bike. Lê, barê aştxwazan çiqas bi zahmet be jî pêwîst e ku em hevîya xwe wînda nekin û li ser xebata aştiye zêdetir bi îsrar bin.

Bêtiatiya sivîl û erkên aşitîxwazên tirk!

Memo Sahin

Li Kurdistanê Bakûr ev sî sal e ku şerek kirêj û gemar bi her awayî berdewam e. Bi hezaran gund hatin wêrankirin, bi milyonên kurd hatin sûrgin kirin, dora pêncî hezar kurd hatin kuştin. Kurdistan bi seranser bû meydana şer û şewatê.

Sal gihiştin 2011an. Hên jî navê welatê Kurdistan, qedexeya ye. Hên jî zimanê kurdî ne azad e. Hên jî bi milyon zarok û xortên kurd bi darê zorê asîmîlê û bi zimanek biyanî "perwerde" dibin.

Kurd dijî hêzên koledar, rejîma kemalist bi lehengî û qehramanî berxwedan, şer kirin û hên jî dikin. Şer ne tenê şerê bi çek û sîlehan e. Şerê mayîn û nemayînê ye. Bona wê jî pêwîste hemû beşên civaka kurd jî ji her alî bi tevayî di nav xebatê de cih bigrin. Herkes gor raman, mecal, îmkân, qiwet û dilê xwe.

Dewleta tirk jî dijî gelê kurd ne tenê şerê çekdarî dajo. Ev ji her aliyê de, ji leşgerî û diplomasiyê haya beşên psikolojîk, sosyalî û medya dijî gelê kurd şer dike.

Kurd jî divê niha şûnde xebata bêtiatiya sivîl bi zanatî xurt bikin û hemû beşên civaka kurd bixşînin nav têkoşîna rizgarî û azadiyê. Xebata bêtiatiya sivîl xebatek pasifist e, ne

ya çek û sîlehan e, xebatek wîjdanî û siyasî ye û xebatek aşitîyane ye.. Naveroke û armanca wê jî qebûlnekirina yasa, qanûn û biryarên dewletê ne û dijderketina serweriya wê ye.

Piraniya yasa, qanûn, zagon û biryarên dewleta tirk yê siyasî, çandî û civakî li ser înkarkirina gelê kurd hatine derxistin. Bona wê jî dijderketina wan qanûn, zagon û serweriya dewleta tirk bo gelê kurd rewya ye.

Li Kurdistanê ev nod sale ku şer heye. Bi sedhezaran kurd hatin kuştin. Lê kurd hên jî diçin û dibin leşgerên neyar û dijminên xwe. Bi-rayek diçe çiya û dibe gerilla û partîzan, birayek jî diçe dibe leşgerê dewleta tirk. Pismamek bi kurşûn û güleyan pismamê xwe dikûje. Ev jî rastiya kurdan a tehl e.

Di nav wan sî salan de bi sedhezaran xortên kurd çûn leşgeriyê û çek û sîlehên dewleta tirk girtin, ketin nav şer, hinek jî wan birayê xwe yê ku bo azadiya gelê xwe berxwedidin, kuştin; hinek jî bi destên birayê xwe hatin kuştin.

Ger ne hemû kurd, lê bi hezaran, bi dehhezaran xortên kurd bi eşkere bêjin „em nexwazin bira û pismamên xwe bikûjin“, dewleta tirk nikare vî şerî berdewam ke.

Ger ew xortên ku îro li Amed û Batmanê, li Colemêrg û Wanê, li Gewer û Şîrmex dijî rejîma koledar bi mêranî berxwedidin, sibê dema leşgeriya wan hat, neçin eskeriyê, ev şerê dewleta tirk wê têk biçe.

Ger hemû sazî û dezgehên kurdan zimanê kurdî di nav kar û xebata xwe de bikin zimanê rojane, ger BDP û Kongra Civaka Demokratîk hemû daxûyanî û danezanên xwe bi zimanê kurdî belav bikin, qedexeya ser zimanê kurdî pûç dibe.

Ger ji 120.000 endamên Egitim-Senê, ku bi kemasî nivê wan kurd in, çend hezar derkevin û dersên tirkî bojkot bikin, dewleta tirk mecbûr dibe hin gavan bavêje.

Ger piraniya kurdan, çi BDPyî, çi ji reng û ramanên cûda piştigirek xurt bidin girtiyên KCKyî ku ev çend mehî bo resenî û resmîyeta zimanê kurdî têdikoşin, wê demê mehkeme û adliyeyên dewleta tirk wê îflas bikin.

Ger gelê kurd, ronakbîr, rewşenbîr, akademisyen û karsazên kurd bi tewayî xwedî li zimanê xwe derkevin û di daireyên resmî û di dûkanên xwe de zimanê kurdî bikin zimanê rojane, qedexeya zimanê kurdî namîne.

Ger şaradarên BDP û hemû beş û xebatkarên şaredariyan bi zimanê kurdî biaxivin, hûkma zimanê tirkî li Kurdistanê namîne.

Pêwîste kurd bi her awayî şerê mayîn û nemayînê bi xurtî bajon. Lê erk û wezîfeyek jî dikeve ser milên ronakbîr û aşitîxwazên tirk jî.

Niha li her derê Kurdistanê gorên komî û ya komkujiyan derdikevin meydana; li Dêrsim û Motkî, li Amed û Colemêrgê, li Nevala Qeseba.

Xebata bêtiatiya sivîl xebatek pasifist e, ne ya çek û sîlehan e, xebatek wîjdanî û siyasî ye û xebatek aşitîyane ye..”

Li her meqer û kişlayên leşkerî gorên komkujiyê hene. Bi dehhezaran kurd ketine pêy cenaze û hestiyên keç, law û xizmên xwe. Heta ku sed tirkên ronakbîr û aşitîxwaz neçin Kurdistanê û bi bêr û tevîr li ber kişla û meqerên leşkerî piştivaniya doza cenaze û hestiyên gorên komî nekin, sûcdar in û bila nebên em piştivaniya doza kurd dikin.

Heta ku sed ronakbîr û aşitîxwazên tirk bi eşkere piştigiriya girtiyên KCKê nekin û nebêjin, „em jî beşdarê sûcên Necdet Atalay, Mehmet Nuri Güneş, Osman Baydemir, Hatip Dicle û yê din in“, mesela kurd jî hal û çareser nabe û ew deydarên gelê kurd in.

Niha rojên Newrozê ne. Heta ku sed ronakbîr û aşitîxwazên tirk li Sam-sûnê ku êrişî Ahmet Türk hat kirin bi eşkere nebejin „em jî Ahmet Türk in“ û bi flama û dirûşmên kurdî Newroz pîroz nekin, nikarin xwe pak bikin.

Bo ronakbîr û aşitîxwazên tirk cihên pîrozkirina Newrozê ne Amed û Wan e, lê Taksima İstanbul, Konaka İzmir û Sihhiyeya Enqerê ye. Bila keremkin bo dostaniya gelên tirk û kurd li wan qad û meydanan di bin dirûşmên kurdî agir pêxin û Newrozê pîroz kin! Dostaniya gelên kurd û tirk bi wan nimûne û çalakiyên sembolîk destpêdikin û qehim dibin, ne bi gotin!

EVİN CAFE

RESTAURANT BAR

115 Kingsland High St London E8 2PB
020 7254 5634

CUTTY SARK

CAFE RESTAURANT

38 Greenwich Church Street SE10
020 8293 0168

Tutuklu yakınlarının çığılığı

“Bizim hikayemizi anlatın!”

Ali Has

Britanya Barış Meclisi

Diyarbakır'da görülmekte olan KCK davasıyla ilgili olarak gazetemizin Aralık sayısında yayınlanan makaleyi yazmamdan bu yana, konu ile ilgili olarak Türkiye'de devlet, hükümet, toplum ve yargı açısından kayda değer bir gelişme olmadı.

Buna karşılık tam anlamı ile somut bir gerçeklik halini alan bir durum daha da belirginleşti, yadsınamaz bir olgu olarak kabul edilmeye başlandı.

O da bu davanın tamamen politik amaçlar için açıldığı ve şu anda davanın sanıkları olarak tutuklu ve tutuksuz bulunan siyasetçilerin birer siyasi rehine olduğunu gösteren durumdur.

Davayı izlemeye, geçtiğimiz yılın Ekim ayında bir heyet olarak gittiğimizde, orada kurduğumuz temaslar doğrultusunda arkadaşım ve meslektaşım olan avukat Hugo Charton ile birlikte ortak bir rapor kaleme aldık. Bu rapor, 16 Subat 2011 tarihinde İngiltere Parlamentosu'nda bir toplantı ile kamuoyuna sunuldu. Raporumuz 50 sayfadan oluştuğu için içeriğine fazla değinmeyeceğim, fakat tamamen davanın yasal çerçevesine yönelik eleştirel bir rapor olduğu söylenebilir.

SAVUNMA AVUKATLARINA YÖNELİK BASKILAR

Raporda ayrı bir başlık olarak ele aldığımız bir diğer konu ise savunma avukatlarına yönelik baskılardır. Bu konuyu burada biraz açmak isterim, çünkü davanın aslında ana teması da bence buradadır.

Peki bu baskılar nedir, nasıl ortaya çıkmıştır? Bunlar açıkça hissettiğimiz korku, yıpratma, tahammülsüzlük, suçluluk varsayımı ve damgalandırma şeklinde bize yönlendirilmiştir. Savunma avukatlarına yönelik bu baskılar maalesef

bir gerçeklik ve bu durum davanın üzerinde inşa edildiği ve sanıklara yöneltilen baskı ve sindirme amaçlı yaklaşımların, suçlamaların tehlikeli bir uzantısı olarak görülmelidir.

Burada açıkça ortaya konulan pratik, sanıkların dava konusu olan meşru siyaset yapma çabalarına ve hak arayışına olan tahammülsüzlüğün ortaya çıkan açık göstergeleridir.

Yargılamanın geneline ilişkin bu sindirme ve tahammülsüzlük anlayışı söz konusu siyaseti savunma cesaretini bulan avukatlara da yöneltilmiştir, yaygınlaştırılmıştır. Nitekim, davanın sanıkları arasında 8 de avukat bulunmaktadır. İşin ironik yanı ise; bu 8 avukatın, KCK davası ilk açıldığında sanıkları savunan avukatlar konumunda olmalarıdır. Bu bağlamda, mevcut savunma avukatları, bu davaya 'her an tutuklanabiliriz' psikolojisi ile devam etmektedirler.

Raporda değindiğimiz gibi avukatlara yönelik bu psikolojik baskı aslında burada bitmemektedir. Davada savunma yapan iki avukat özellikle raporda isimlerinin belirtilmesini istememişlerdir. Avukat

arkadaşlarımıza ve kişilik haklarına olan saygımdan dolayı isteklerini yerine getiriyorum fakat böyle bir istekte bulunmaları bile yağılama sürecinde aslında genel bir baskı ve sindirme psikolojisinin mevcut olduğunun en iyi göstergelerinden birisidir.

Tabii ki arkadaşlarımız aynı zamanda bu yaklaşımlarından ötürü haklıdırlar da!... Sonuçta bu acı veren baskıları bizzat yaşayan onlardır. Devletin insan hakları ihlallerini anlatan meslektaşlarını şu anda savunmakla görevliler ve her an kendileri de meslektaşları gibi sanık konumuna düşebilirler. İngiltere hukuk sistemi ile bir karşılaştırma

İngiltere hukuk sistemi ile bir karşılaştırma yapmak gerekirse: Burada savunma makamının iddia makamı ile tamamen eşit olduğunu görebiliriz. Yani “silahların eşitliği” dediğimiz ilke İngiltere hukuk sisteminde genel demokrasinin, adaletin ve bağımsız yargının vazgeçilmez bir unsuru ve değeri iken, Türkiye’de ve özellikle de KCK davası çerçevesinde şahit olduğumuz savunma makamına yönelik baskılar; maalesef Türkiye’de adaletsizliğin, bağımsız olmayan yargının ve

silahların eşit olmadığına bariz bir göstergesi olarak ortaya çıkıyor. Davayı bu koşullarda devam ettiren yargı makamı ise taraflılığını bu biçimde belirtmektedir.

Bunu söylerken, davada, İngiltere ve Avrupa’da yaptığı çeşitli konuşmalar gerekçe gösterilerek yargılanan ve de tutuklu olan Diyarbakır Baro Başkanı avukat Muharrem Erbey’in eşi, Burçin Erbey’in çığılığı hala kulaklarımda yankılanıyor. Davayı izlemek üzere geçtiğimiz Ocak ayında İngiltere’den giden ikinci gözlemci grubunun heyet raporunun başlığını da bu çığılık oluşturuyor: “lütfen bizim hikayemizi anlatın...!”

KCK DAVASINDAKİ TUTUKLULAR REHİN

Bu hikayede sayıları 1700’ü aşan insan var. Bu insanların tutukluluk mağduriyetleri Nisan 2011’de, 24 aya ulaşacak. Yani ömürlerinden, farklı düşüncelere sahip oldukları için iki koca yıl çalınmış olacaktır. Bu insanların aynı zamanda eşleri, aileleri ve çocukları da bu mağduriyeti bizzat yaşamaktadırlar. Kendilerini savunan avukatlara yönelik baskılar ve tutuklamalar söz konusu, kendi ana dillerinde

KCK Davası’nda tutukluluk süresi Nisan’da ikinci yılını dolduracak

İngiltere’den KCK Davası’nı izlemeye giden hukukçuların raporundan: “Sadece sanıklar değil, savunma avukatlarına yönelik baskılar ve tutuklamalar söz konusu. Kendi ana dillerinde savunmaya mahkeme izin vermiyor, mağduriyetlerini anlatanlar fişleniyor ve damgalanıyor. Sanıkların eşleri, aileleri ve çocukları da büyük baskılar altındalar.

savunma yapılmasına izin verilmiyor, mağduriyetlerini anlatanlar fişleniyor ve damgalanıyor.

Kendileri ise, devlet terörünü, hukuksuzlukları ve insan hakları ihlallerini açıkladıkları için “terörist” damgasını çoktan yemiş oluyorlar. KCK davasında yargılananlar, sistemin siyasi emelleri uğruna rehin tutulmaktalar. İsimlerini açıklayamadığım iki avukat arkadaşımız KCK davasını ilk üstlendikleri zaman, babalarının kendileri ile konuşmadığını ve ailelerine “...KCK davasını üstlendim, bana bir şey olursa kimin sorumlu olduğunu bilirsiniz...” deme gereği duymuşlar. Babaları 'Kürtlere veya mücadelelerine herhangi bir antipatiden ötürü değil, başlarına devlete bağlı otoriteler tarafından kötü birşey getirilir diye endişelendikleri için' kendileriyle konuşmamışlar.

KCK davası sadece Diyarbakır’da değil bir çok şehirde devam etmektedir. Bu makale belki burada bitiyor ama hikaye bitmiyor. Bu hikaye bitmedikçe de Türkiye’de barış ortamının ön koşulları olan, samimiyet, hoşgörü, düşünce özgürlüğü, karşılıklı güven ve toplumsal güven ortamı oluşmayacaktır...

Londra Barosu İnsan Hakları Komisyonu üyesi Avukat Margaret Owen

“Kadınlar barış müzakerelerine dahil edilmelidir”

Türkiye’ye gerçekten barış getirmek istiyorsak, Kürt kadınlarını da yapılan tüm müzakerelere dahil etmek gerekmektedir. Kadınların dahil olmadığı hiçbir barış görüşmesi gerçek anlamda barışçıl ve eşitlikçi bir çözüm getirmeyecektir

Öncelikle, barış için atılacak ilk adım Türkiye’deki sivil Toplum kuruluşlarının, Kürtlerin, Türklerin ve diasporada yaşayan Kürtlerin harekete geçmesini sağlamaktır. Aynı zamanda kadınların da harekete geçmesi hayati önem taşımaktadır.

Ali Has

Sevgili Margaret, öncelikle bizleri kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Kısaca kendinizden bahsedermisiniz?

Ben hayatında kadın hakları mücadelesi için yoğun çalışmalar yürütmüş bir avukatım. Birleşmiş Milletler’de ve farklı uluslararası organizasyonlarda kadın haklarını savundum. Eşim öldükten sonra farkettim ki özel bir kadın grubu var, sesini duyuramayan. Bunlar çatışmalarda ve savaşlarda eşlerini kaybetmiş dul kadınlardır. O tarihten beri de dul kadınların sesini duyurabilmek için çalışma yürütüyorum. Ve daha çok savaş ve çatışmaların yaşandığı ülkelerdeki dul kadınların yaşadıkları şiddeti, yoksulluğu dile getirmeye çalıştım, çalışıyorum.

Yakın zamanda OBE ödülüne layık görüldünüz. Bize bu ödülün size neden verildiğini kısaca anlatır mısınız?

Her iki senede bir, yeni yıl ve Kraliçe’nin doğum günü vesilesiyle, başbakan Kraliçe’den halktan birine önceki yıllarda yaptığı önemli işlerden dolayı ödül takdim etmesini ister. Bana da bu ödülü dul kalmış kadınlar ve insan hakları için yürüttüğüm çalışmalardan dolayı (OBE, Order of the British Empire) verildi.

Siz ve diğer kadın hakları savunucularının Kuzey İrlanda barış sürecine ne gibi katkıları oldu?

Aslında biz, Güney İrlanda Avrupa Kadın Lobisi adlı bir kuruluşla beraber çalışma yürütmekteyiz. Maalesef, Kuzey İrlanda’da, Good Friday Antlaşması’na kadar giden barış sürecinde yapılan antlaşmalarda kadınlar yapılan bütün antlaşmalarda saf dışı bırakılmıştır. Kuzey İrlanda’da savaş süresi boyunca kadınlar eşlerinin ve babalarının öldürülerek, cezaevlerine gönderilerek ve türlü işkencelere maruz bırakılması sonucu büyük bir baskıya ve sindirmeye

maruz kalmışlardır. Dolayısıyla, dul kadınlar grubumuz ve diğer kadın kuruluşlarıyla beraber kadınların yürütülen antlaşma sürecinde daha etkin rol oynamaları için yoğun çalışmalar yürüttük ve hala da yürütüyoruz. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin 1325 sayılı önergesi kadınların çatışmalı bölgelerde yapılan herhangi diyalog ve müzakerelere dahil edilmesini ve seslerinin duyulmasını uluslararası hukuk yasasıyla güvence altına almıştır. İşin ironisi ve üzücü olan yanı ise, Kuzey İrlanda’nın Birleşik Krallığa bağlı olmasına rağmen, bu kanuna Kuzey İrlanda barış sürecinde riayet edilmemesidir.

Buradan Kürt kadınlarına gelmek istiyorum. Aynı şekilde Kürt kadınları da, barış ve yeni anayasa için yapılan diyaloglarda yine saf dışı bırakılmıştır. Kadınların dahil olmadığı hiçbir barış görüşmesi ya da müzakere gerçek anlamda barışçıl ve eşitlikçi bir çözüm getirmeyecektir. Bu durum, aynı zamanda büyük yoksulluk ve adaletsizlik getirecektir. Ve adaletsizlik, yoksulluk ve eşitsizlik ise çatışmayı da beraberinde getirecektir. Bu sebeplerden dolayı Türkiye’ye gerçekten barış getirmek

istiyorsak, Türkiye’nin Kürt kadınlarını yapılan tüm müzakerelere dahil etmeleri gerekmektedir.

Kürt sorununa değindiniz, sizin Kürt sorunuyla ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Şimdiki hükümetin ve aynı zamanda David Miliband’ın Dışişleri Bakanlığı yaptığı önceki hükümetin Kürt sorununu görmezlikten gelmesi beni şoka uğratıyor. Türk devletinin yasal anlamda çalışma yürütmek isteyen masum ve suçsuz insanlara uyguladığı sindirme ve baskı politikası İngiliz hükümetinin gündemine gelmezken, Türkiye’nin Kıbrıs sorunu, İsrail ve İran’la yaşanan gelişmeleri sürekli olarak gündeminde tutuyor. Sizin de bildiğiniz gibi içlerinde Kürt siyasetçisi, insan hakları savunucuları olan 151 kişinin tamamen skandal olarak değerlendirilebilecek bir yargılamayla karşı karşıyayız. Yaklaşık 18 aydır tutuklu bulunan bu insanların aylarca sürebilecek tutuklanmaları karşısında hükümetimiz yaşananları görmezlikten gelmektedir. Gerekçeleri de ‘ülkelerin içişleri ile ilgili sorunlara müdahale yetkilerinin olmadığını’ belirtmeleridir. Buradaki kıstas ise, Burma örneğinde görüldüğü gibi çıkara dayalı politikalar. Nereye ve ne zaman müdahale edeceklerini çıkarlarına ve isteklerine göre seçmektedirler.

Bir diğer konu ise anadil konusu. Türkiye bir taraftan Kürtlerin anadilini yasaklarken, diğer taraftan propaganda ve yüzeysel bir değişikliğe giderek devlet sponsorluğunda Kürtçe kanal açıyor. Örneğin; KCK duruşmalarına gözlemci olarak gittiğimde sanıklar savunma yapmak için kendi anadilleri olan Kürtçe’yi konuşmaya başladıklarında mikrofonları kapatılmış ve bu hakim tarafından “bilinmeyen bir dille konuşulduğu” şeklinde zapta geçirilmiştir. Sanıklardan birisinin “dilime ve kültürüme hakaret edemezsiniz” demesi üzerine bu kişi askerler tarafından duruşma salonundan zorla

çıkarılmıştır. Bu yasağın derhal durdurulması gerektiği aşıkardır. Ben de Kürtçe öğrenip İstanbul, Ankara ve Diyarbakır’ın sokaklarında sesli bir şekilde Kürtçe konuşmak istiyorum, bakalım beni tutuklayacaklar mı? Bunun için seve seve cezaevine gitmeye hazırım.

Türkiye’de yeni toplu mezarlar bulundu. Bu gibi durumlarda uluslararası hukukun ne gibi hükümleri var?

Bu toplu mezarlar tabii ki kayıplar konusuyla yakından bağlantılıdır. Bu toplu mezarlar kayıp olarak kayıtlara geçmiş ama hiçbir zaman otoriteler tarafından araştırılmamış yüzlerce insanın cesetlerinin bulunduğu yerlerdir. Ve bu konuyu izin vererseniz, dul kadınlar bağlamında değerlendirmek istiyorum. Eşinin işkence görmesi veya öldürülmesi bir yana, cesetlerinin bile nerede olduğunu bilememek kadınlar için belki de en acı duygu olsa gerek. Kadınların hiçbir zaman gerçeği öğrenememesi ve birgün onları bulma umudu ile yaşamaları, onların yaşamları boyunca acı çekmelerine sebep olmaktadır. Bu onlar için kapanmayan bir yara gibidir çünkü eşlerinin nerede olduğunu bilmemeleri, kendilerinin hiçbir statüye sahip olmamaları aynı zamanda onların yasalar çerçevesinde tanınmamalarını beraberinde getiriyor. Toplu mezarları, jenosid konvansiyonu çerçevesinde, Kürt halkına karşı yapılmış bir soykırım olarak değerlendirebiliriz ve bu anlamda uluslararası bir antlaşmanın yapılması şarttır ama korkarım ki Türkiye diğer örneklerde olduğu gibi kendi bağımsız araştırmasını yürütmeye gerekçesiyle bu konunun üstünü kapatacağıdır.

Sizce barışa dair ilk önemli adım ne olmalıdır?

Öncelikle, barış için atılacak ilk adım Türkiye’deki sivil Toplum kuruluşlarının, Kürtlerin, Türklerin ve diasporada yaşayan Kürtlerin harekete geçmesini sağlamaktır. Aynı zamanda kadınların da harekete geçmesi büyük önem arz etmektedir. Özellikle Türk kadınlarının bu çatışmalı sürecin bitmesi için ne yapılması gerektiğine dair düşünceleri önemlidir. Sonuçta savaş için yapılan harcamalar, tüm bu kesimlerin özellikle kadınların ve çocukların sağlık ve eğitim alanlarına

aktarılmadığından dolayı, Kürt, Türk ve diğer toplumlar eğitim ve sağlık hizmetlerinden mahrum bırakılmaktadır. Dolayısıyla da sivil bir toplumun ve tüm kesimlerin dayanışma halinde harekete geçirilmesi hayati önem taşımaktadır.

Aynı zamanda Türk devletinin Kürtlere karşı yaptığı tüm haksızlıkları, inkarları, baskıyı ve yasakların belgelendirilmesinin ve tartışılmasının büyük önem taşıdığını düşünüyorum. Neden Kürdistan’da eğitimden mahrum bırakılmış veya işsizliğe terk edilmiş baskı altında yaşayan gençlerin dağa çıkmak istediklerini anlamamız lazım. Neden senelerdir Kürtlerin barış istemlerinin cevapsız kaldığını, kapatılan parti sayısını gösteren ve otuz senelik bir savaşa yapılan tüm harcamaları belgelendiren kayıtların olması çok önemli. Bu belgelerle Kürt sorunuyla ilgili neler yapılmış ve daha neler yapılması gerekir kapsamında daha somut adımlar atılabilir. Tabii ki Türk devletinin hangi araçları ve yasaları kullanarak insanlara baskı yaptığını belirlemek de, baskıları ortadan kaldırmak açısından büyük önem taşıyor. Yapılması gereken anayasa değişikliğinin, bu kapsamda ele alınması gerekiyor.

Engin Erkiner

Birbiri ardışına toplu mezarlar bulunuyor. Bulunanlar genellikle birbirine karışmış kemikler... Kimlik tespiti zorlukla yapılıyor, sık sık da yapılamıyor. Toplu öldürmenin ardından bir bölümü tahrip de edilen cansız bedenlerin gömülmesine şahit olanlar, "daha çok sayıda toplu mezar bulunduğunu" söylüyor.

Genelkurmay Başkanlığı büyük bir pişkinlikle "bulunan cesetlerin PKK'lilere ait olduğunu" açıkladı. Sanki bu onların bir bölümünün kimyasal silahla öldürülmesini, cansız bedenlerinin tahrip edilmesini ve uzun süre bilinmeyen bir yere toplu gömülmelelerini haklı göstermiş gibi...

Bunun yanı sıra tek tek işlenmiş, çok sayıda faili meçhul cinayet de var.

KCK, toplu mezarlar ve faili meçhul cinayetlerle ilgili olarak, "Hakikatleri Araştırma Komisyonu" kurulmasını istedi ve ekledi: "Bizim sorumluluğumuz olan olaylar varsa bunlar da ortaya çıksın".

AKP Hükümeti faili meçhul cinayetlerin araştırılması için TBMM'de böyle bir komisyon kurulmasını sürekli engelliyor. Diğer yandan da seçim yatırımı olduğu ortaya çıkmaya başlayan "toplu mezar bulmaya" yöneliyor.

Bu insanları kimler ve hangi yetkiyle öldürdüler? Bunlar gerçekten PKK'li midir, yoksa aralarında çok sayıda halktan insan da var mıdır? Kimlikleri nedir ve kimlerin emir ve aracılığıyla toplu olarak gömüldüler?

Bunları ortaya çıkarmadan toplu mezar bulmak, "bizden önce neler yapılmış" gösterişinden ve seçim yatırımından öteye anlam taşımıyor.

Ek olarak, toplu mezarlar açılırken, büyük bir özensizlik örneği gösterilerek, iş makineleri kullanılıyor. Kimlik tespiti ve kimin nasıl öldürüldüğünün saptanması iyice zorlaşıyor. Bu mezarların arkeologların denetiminde özenle açılması gerekirken; kullanılan

yöntem, delilleri iyice karartmaktan başka işe yaramıyor.

Medya ve kamuoyu büyük oranda konuya ilgisiz...

GEÇMİŞLE HESAPLAŞMA NEDEN YAPILMIYOR?

Ermeni soykırımından Dersim'e, Maraş'dan faili meçhul cinayetlere ve toplu mezarlara kadar geçmiş uzun süreden beri bizi çağırıyor.

Hakikatleri Araştırma Komisyonu bu geçmişin 1984 sonrasını kapsar ve buna bile yanaşılmıyor.

Bu durumda sorunun değiştirilerek sorulması gerekir: geçmişle hesaplaşma neden yapılamıyor? Sorun hükümetin ve devletin etkili kurumlarının izin vermemesinden mi ibarettir, yoksa dikkatlerin halka, özellikle de Türk halkına çevrilmesi mi gerekir?

Ülkenin sadece 20. yüzyıl tarihiyle ilgili olarak ortaya dökülen bunca suça, katliama, çok sayıda faili meçhule ve sayısı bilinmeyen toplu mezarlara rağmen, halkta belirgin bir ilgisizlik sürüyorsa, buradan çıkarılacak sonuç, bu halkın geçmişle ciddi sorunlarının bulunduğudır.

Kaçınılmaz olarak içinden çıktığı topluma benzeyen solda da aynı özellik bulunmuyor mu? Aradan 30 yıl geçti ama 12 Eylül 1980 öncesi yeni ve çekingen biçimde değerlendirilmeye çalışılıyor.

Ermeni soykırımından Dersim'e, Maraş'tan faili meçhul cinayetlere ve toplu mezarlara kadar geçmiş uzun süreden beri bizi çağırıyor

Türkiye geçmişleriyle hesaplaşmalı

Ülkenin sadece 20. yüzyıl tarihiyle ilgili olarak ortaya dökülen bunca suça, katliama, çok sayıda faili meçhule ve sayısı bilinmeyen toplu mezarlara rağmen, halkta belirgin bir ilgisizlik sürüyorsa, buradan çıkarılacak sonuç, bu halkın geçmişle ciddi sorunlarının bulunduğudır.

Türk olduğunuzda "dünyaya bedel" ve "tarihin özel bir bileşeni" olursunuz. Bu tarih anlayışında yalanın dozu arttıkça, "inandırıcılık" ancak zora da dayanan yoğun propagandayla sağlanabilir. Ve tarih, "büyük Türk milleti"nin bugünkü ihtiyaçlarına göre yeniden yazılır.

eye çalışılıyor.

12 Eylül öncesi için -hatalar yapıldığı da kabullenilmekle birlikte- aşırı abartılı bir değerlendirme yapan sol, şu basit soruya ancak 30 yıl sonra ulaşabildi: 12 Eylül öncesi esas olarak iyiye, sonrası neden bu kadar kötüdür?

Bu meşum soruyu sormayan, geçmişini abarttıktan abartan sol, bu özelliğini toplumdan almıştır.

Geçmişle yüzleşmek ve bu bağlamda

da geçmişin gerçeklerini aramak, öncelikle o geçmişin doğruya yakın olarak ortaya konulmasını gerektirir. Geçmiş zaten "muhteşem" ise, nesiyle yüzleşeceksiniz?

TÜRK'ÜN "MUHTEŞEM" GEÇMİŞ NASIL BAŞLADI?

Türk'ün tarihi "özel bir evlad" olduğu konusunda sonraki yıllarda iyice yoğunlaşacak propaganda, 1923'te Cumhuriyet'in kuruluşuyla başladı.

"Geç kalmış bir ulus" olarak ortaya

çıkan Anadolu Türklerinin yöneticileri, ulusal kimliğin oluşumunda gerçekçi saptamalar yerine, aşırı abartıları tercih eder.

Mustafa Kemal'in "Bir Türk dünyaya bedeldir" sözü, bu politikanın en özülü ifadesidir.

Devletin kuruluş savaşında büyük rolü bulunan İttihat ve Terakki'nin M. Kemal kesimi, Enver kesimi gibi sınır ötesi maceralara yönelmek yerine; asıl çabasını Anadolu'nun Türkleştirilmesine yöneltir.

Ülke nüfusunun en az yüzde 30'u Kafkasya ve Balkanlardan gerek Çarlık Rusyası gerekse de bağımsızlığını yeni kazanan devletler nedeniyle göç etmek zorunda kalan Müslümanlardan oluşmaktadır.

Ortak kimlik dindir, milliyet daha sonra gelmektedir.

Türk kimliğinin öne çıkarılması için: a) Ülkenin Hıristiyanlardan "temizlemesi" sürdürülür ve çok sayıda Rum, Yunanistan'a gönderilir.

b) Müslümanlar, özellikle de Kürtler, Türkleştirilmeye çalışılır.

Devletin kendi suçlarını gerektiği gibi ortaya çıkarması beklenemez. Avrupa Barış Meclisi ve benzeri örgütler bu işe girmeli, faili meçhuller, toplu mezarlar gibi konuları araştırmalıdır.

Tunceli'de ileri hareketi başladı

Kuvvetlerimiz âsilerin bütün köylerini işgal ettiler

Elhiz. (Hususi surette giden arkadaşımız telgrafla bildiriyor) —
Âsileri sıkı bir çember içine almış olan kitalarımızın ileri hareketi başladı.
Bu çembere gittikçe daralan kuvvetlerimiz âsilerin bütün köylerini işgal etmişlerdir. Kuvvetlerimiz ilerlemesi karşısında masimisin ilerlemesi karşısında âsilerin ve şeleklore saklanan âsilerin araştırılmakta ve ele geçmeler El-âsiaz getirilerek âdiyeye teslim edilmiştir. Kaçanların takibi devam etmektedir.
Kutu deresinin bir kolunda bulun. doğu habur alman eşkıya ile yapışın
ULUS 27 Haziran 1937

Son örnek, Sarıkamış'tır. 70 bin askerin savaşmadan soğuktan donarak ölmesine yol açan bu askeri rezalet bile, "vatan savunması için sergilenen büyük özveri"ye örnek olarak gösterilir.

Zaferlerle dolu bu tarih anlayışı, yıllarca, Kürt halkının bırakın haklarını, varlığının bile tanınmamasının gerekçesi oldu.

"PKK birkaç çapulcudan ibarettir, onları yeneriz" anlayışındaki çıkmaz anlaşılınca kadar Kürt halkının varlığı bile kabul edilmedi.

Yıllarca konuyu tek yanlı olarak ele aldık ve büyük sorumluluğun hükümetlerde ve Genelkurmay başta olmak üzere devlet kurumlarında olduğunu savunduk. Bu anlayış, yanlış olmamakla birlikte, önemli bir eksikliği barındırıyordu: baskı ve zorbalık da bulunmakla birlikte, Türk halkının büyük bölümünün bu anlayışı kolaylıkla içselleştirmesi de söz konusuydu.

Konuyu dağıtmamak için ayrıntıya girmeyeceğim, ancak bugüne kadar sonuçlarla fazlasıyla uğraştığımızı, o sonuçların nedenleriyle ise yeterince ilgilenmediğimizi düşünüyorum.

Türk halkının barışa yabancılığı ve savaş zihniyetine sahip olması, yılların sosyalizasyonundan gelen sonuçlardan bir tanesidir.

Milliyetçi sol bu konudaki önemli örneklerden bir tanesidir.

İnsanlar, en erken 17 yaşında sosyalist olduklarında, "boş kağıt" değildirlir. Önemli bir sosyalizasyon yaşamış ve toplumsal değerleri içselleştirmişlerdir. Sosyalist olmak, kendi başına, bu değerleri yeterince değiştirmez; tersine ortalama toplum-

şanlı geçmişi'nin günümüzdeki en önemli göstergesi, imparatorluk özlemidir.

Türkler, yaklaşık yüz yıl önce büyük bir imparatorluğu kaybettiklerine inanırlar. SSCB dağılmadan önce yeni bir imparatorluğa heveslenmenin koşulları yoktu. 1990 sonrasında ise, yıllardır bastırılan, küçük bir çevrenin dışına taşmayan özelemler, dinci ve laik, solcu ve sağcı geniş bir kesimde değişik söylemler altında ifadesini buldu.

Açılışı, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar 200 milyonluk Türk dünyası" söylemiyle Turgut Özal yaptı.

Kafkasya ve Orta Asya'da Rusya Federasyonu ile girilen etkinlik mücadelesi kaybedilince, bunun yerini "İslam ülkelerinin önder ülkesi" söylemi aldı. (Her iki durumda da ülkenin yönelimiyle ABD'nin bölgesel çıkarları uyum içindedir.)

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Yemen'de geçmişle ilgili türküler dinlerken gözyaşlarını tutamaması samimidir. Benzeri bir durum Başbakan Erdoğan'ın bölge ülkelerini ziyaretinde de görülmüştür. "Bu topraklar bizimdi ve biz onları kaybettik."

Ardından gözyaşı dökülen ve kabul- lenmekte zorlanılan gerçek budur.

GEÇMİŞLE HESAPLAŞMAK DEVLETEN BEKLENEMEZ

Yazının başından beri Türk halkının barış düşüncesine uzak olmasının ve savaş severliğinin, yaşanılmış olan sosyalizasyondan kaynaklanan temellerini açıklamaya çalıştım. Şanlı olduğuna inanılan bir geçmişin bir bölümünün bile böyle olmadığının

sürülmesi sürecinin aşamalarından birisi olarak ele alındığında işin rengi değişir.

Toplu mezarlar kötüdür, savunulamaz. Bu nedenle şu veya bu mezarın sorumlusu bulunarak cezalandırılabilir. Ama Kürdistan'daki toplu mezarlar kendi başına değil de, Kürt halkının yıllarca süren yok sayılma sürecinin parçası olarak ele alındıklarında, işin rengi değişir.

"Biz ne yapabiliriz?" sorusuna geliyoruz... Beklenmedik gelişmeleri dışlamamakla birlikte, işin bize düştüğünü belirtmek gerekir. Burada biz'den kastedilen, Türkiye ve Avrupa'daki barış ve demokrasi yanlısı ilerici sivil toplum örgütleridir. İlerici diyorum, çünkü gerici sivil toplum örgütleri de vardır.

Devletin kendi suçlarını gerektiği gibi ortaya çıkarması beklenemez. Avrupa Barış Meclisi ve benzeri örgütler bu işe girmeli, kendi olanaklarıyla ve ilgili uluslararası kuruluşlardan destek de alarak faili meçhuller, toplu mezarlar gibi konuları araştırmalıdır.

Burada öncelikle önemli olan, araştırılacak konuyla ilgili genel bilginin ötesinde, kullanılacak yöntem konusunda da yeterli bilgiye sahip ol- maktır.

Örnekleme gerekirse; Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu'nun son kongresinde, Dersim'deki katliamı araştıran grubun sözlü tarihle ilgili kısa raporunu dinlemedim. Çalışmayı yürütenler, sözlü tarihin; olayları yaşamış kişilerin anlattıklarını kaydetmeyi oldukça aşan özelliklere sahip bir araştırma yöntemi olduğunu biliyorlardı.

sal değerlerin sol değerlerle eklenmesini sağlar.

Buradan hareketle, bu ülkede, milliyetçi solun var olması değil, varolması garip olurdu.

İMPARATORLUĞUN ŞANLI GEÇMİŞİNE ÖZLEM

Toplumsal yaşamın her alanında törenler, anılar ve sembollerle sürekli tekrarlanan "büyük Türk milletinin

ortaya çıkması, o geçmişteki insanlık suçlarının sergilenmesi, özellikle başlangıçta o geçmişe saldırı olarak algılanır. Ya da başlangıçta geçmişle yüzleşmeyi destekleyenlerin bir bölümü, o güne kadar edindikleri kimi değerlerin tehlikeye düştüğünü görünce, yapılarına tepki gösterecektir. Geçmişle yüzleşme münferit olaylar çerçevesinde her zaman yapılabilir. Örneğin 6-7 Eylül olayları olumsuzdur, kabullenilemez. Ne ki, bu olaylar Hıristiyan azınlıkların ülkeden

Bu tür bilgi önemlidir. Aksi durumda bilgi, ham bilgi olarak kalır. Bilgi ile bilginin değerlendirilmesi ayrı konulardır.

Tarihimizdeki insanlık suçlarıyla ilgili olarak kamuoyunda görülebilir bir duyarlılık oluşmasını –açıklanan nedenlerden hareketle– kısa dönemde beklememek gerekir.

Yapılabilecek olanı yapmaya yönelmek bizlere düşüyor...

Nüfusun etnik ve inanç olarak tektipleştirilmesinin başka boyutları da bulunmakla birlikte, konuyu dağıtmamak için burada üzerinde durmuyorum. Zor kullanılması uygulamanın bir yanısıdır. Öteki yanı ise, Türklüğün "çekici duruma" getirilmesidir.

Türk olduğunuzda "dünyaya bedel" ve "tarihin özel bir bileşeni" olursunuz. Bu tarih anlayışının uzun süre ve toplumsal yaşamın her alanında yoğun propagandası söz konusudur. Tarih anlayışında yalanın dozu arttıkça, "inandırıcılık" ancak zora da dayanan yoğun propagandayla sağlanabilir.

GERÇEK TARİH DEĞİL, YENİDEN YAZILMIŞ TARİH

Tarih, "büyük Türk milleti"nin bugünkü ihtiyaçlarına göre yeniden yazılır. Bazı olaylar atlanır, bazıları ise aslından oldukça farklı yorumlanır. Başarılar aşırı abartılırken, yenilgiler es geçilir.

Giderek, öyle olduğu sanılan gerçek, gerçekte olmuş olanın yerini alır.

Ortaokul son sınıfta tarih dersinde

bize, "Birinci Dünya Savaşı'nda yenilmediğimiz, müttefiklerimiz (Almanya ve Avusturya-Macaristan) yenildiği için savaşı kaybetmiş sayıldığımız öğretilmişti.

Yıllar sonra, Hicaz'da, Osmanlı ordusunun İngiliz ordusu tarafından nasıl kovalandığını öğrendiğimde, bu gerçeği zorlukla kabullenebilmişim.

Her ilin "düşman işgalinden kurtulması"ndan, Atatürk'ün Ankara'ya gelişinin her yıl anılmasına kadar sayısız törenle dolu olan toplumsal yaşantımız, bize, sürekli olarak, ne kadar şanlı bir geçmişin devamcısı olduğumuzu hatırlatır.

Türk Kara Kuvvetleri'nin Mete Han tarafından 2500 yıl önce kuruluşu da kutlanır, 1071'de Türklerin Anadolu'ya girişini sağladığına inanılan Malazgirt Savaşı da... Yetmez, Osmanlı Devleti'nin kuruluşu Söğüt Kasabası'nda kutlanırken, İstanbul'un fethi de doğal olarak unutulmaz.

Türkün kahramanlıklarla dolu tarihine uymayan örnekler ise, uygun şekilde farklı yorumlanır.

12 Mart 1995

Gazi, Ümraniye kanlı provokasyonu

Gazi Mahallesi ile Alevi ve Kürtlerin yaşadığı mahallelerde günlerce süren olaylarda, çoğu polis kurşunuyla olmak üzere 23 kişi yaşamını yitirmişti.

Doğan Genç

Britanya Barış Meclisi

12 Mart 1995 tarihinde İstanbul Gazi Mahallesi'nde bazı kahvehanelerin kimliği belirsiz saldırganlar tarafından silahla taranması sonucu hayatını kaybedenlerin cenazesinde çıkan olaylar günlerce sürmüştü. Olaylarda 23 kişi yaşamını yitirmişti. Beşyüzün

dan silahla vuruldu. 15 gün komada yaşam mücadelesi verdikten sonra 31 Martta, Kızıldere'nin yıldönümünde yaşamını yitirdi. Yani Savaş sözünü tuttu. Gazi ve Ümraniye olaylarında iki yakınımı kaybettim. Tabii o çatışmalarda kaybettiklerimin hepsiyle olan düşünsel yakınlığım ise tartışılmaz.

halkın provokasyonlara olan tepkisini bitirmek için uğraşıyordu.

17 YIL SONRA AÇILAN MEZARLAR

Burda bir konuya değinmeden geçemeyeceğim; olayların üzerinden 17 yıl geçmesine rağmen bugün toplu mezarlar açılıyor. Rıdvan

üzerinde yaralı vardı ve çoğunun durumu ağırdı. Olaylar, Alevi ve Kürtlerin yaşadığı başka mahallelere de yayılmıştı.

Şimdi, 17 yıl öncesine dönelim ve olayları hatırlayalım. Olayların üzerinden 17 yıl geçmesine rağmen; kulaklarımda halen anamın ağıtları ve çocukların çığlıkları o günkü gibi çınlamaktadır. Provokatörler, 12 Mart 1995 günü akşam saatlerinde çoğunlukla Kürt, demokrat ve Alevi kökenli yurttaşlarımızın yaşadığı bu mahallede aynı anda üç kahvehaneyi birden taradılar. Saldırılarda Halil Kaya adında bir Alevi Dedesi hayatını kaybederken, beşi ağır 25 kişi de çeşitli yerlerinden yaralandı. O günleri unutmam mümkün değil çünkü hayatımda yaşadığım en zor günlerdi.

Olayı ilk tv. haberlerinde öğrendiğim akşam, daha sonra Ümraniye olaylarında yaşamını yitiren Savaş (Hakan) Çabuk'la ablasının evinde birlikteydik. Hakan 22 yaşında Kürt-Alevi ve devrimci bir gençti. Bana her zaman derdi ki: "Ben Kızıldere olaylarının yıl dönümü olan 31 Martta öleceğim. Mahir'le randevuma gideceğim". Öyle de oldu. Avucunda bir taş ve sonuna kadar savaştı Savaş. Savaş 14 Martta, Ümraniye'de üniformalı polisler tarafın-

ASKERİ ŞİRİN GÖSTERMEYE ÇALIŞANLAR

Ertesi gün Gazi Mahallesi'ne gittim. O dönem HADEP İstanbul il yöneticisiydim. Mahalleye vardığımızda bir taraftan çatışmalar devam ederken, diğer taraftan devrimci ve yurtseverler mahallenin kontrolünü ele geçirmişlerdi. Hasan Ocak'la o dönem tanıştım ve birkaç toplantıda birlikte olduk. Dikkatimi çeken askeri şirin göstermeye çalışan bazı grup ve kişileri Hasan ve O'nun gibi bazı duyarlı arkadaşların öngörülleri sayesinde boşa çıkarıldı. Oysa o dönem biz devletin, Alevileri, Kürtleri ve devrimcileri karşı karşıya getirmeye dönük bu oyununu ve hesaplarını görebiliyorduk.

Gazi Mahallesi'ne gelen askerlerin komutanı insanlara ne kadar da babacan davranıyordu. Ne kadar da yumuşak davranıyordu. "Ben de sizdenim, ben de Aleviyim diye sık sık tekrarıyordu. İşte bu iki noktayı öne çıkarıp duruyorlardı. O dönem İstanbul Emniyet Müdür yardımcısı olan ve daha sonra Sedat Bucak'ın da yaralı olarak kurtulduğu Susurluk kazasında Abdullah Çatlı'yla beraber hayatını kaybeden Hüseyin Kocadağ'da mahalleyi sık sık ziyaret ederek Alevi kimliğini öne çıkarıp,

Karakoç'un cesedini K.Çekmece kimsesizler mezarlığından çıkarmak için çabalarken, hayatımın hiç yaşamak istemediğim bir olayına tanık oldum. Mezar olduğunu belirlenen bir yeri kazıdık, iki ceset üst-üste çıktı. Biri çocuk veya gençti. Kısmen çürümüşü ancak Rıdvan'ın cesedi değildi. Bir baska yeri daha kazıdık, üç ceset vardı ve bunlarda biri Rıdvan'dı.

Gazi olaylarının üzerinden uzun bir zaman geçti. Olayların sorumluları hakkında çok sayıda spekülasyon yapıldı, ama bugüne kadar sorumlular açığa çıkarılmadı ve cezalandırılmadılar. 17 yıl sonra bilinmesi gereken şudur:

Devletin 17 bin faili meçhul cinayetleri unutturmaya çalışmak, açılmak istenmeyen toplu mezarlar ve yıllardır çocuklarının akibetini öğrenmek isteyen anaların çığlığına karşı gösterilen tavrında bir değişiklik olacaktı.

AKP'de geçmişteki bu kanlı olayların üstünün kapatılmasını tercih etmektedir.

**Bütün insanlar birden sustu.
Yalnız analar gladı,
Dünyanın iki ucunda.
Bertolt Brecht**

Silahlanmaya hayır

12 Nisan'da "Askeri Harcamalara Karşı Küresel Eylem Günü" çağırısı

Barış aktivistleri, Stokholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün yıllık askeri harcamaları açıkladığı gün olan 12 Nisan 2011 tarihinde bu yıl ilk kez askeri harcamalara karşı küresel bir eyleme hazırlanıyor.

Cenevre'deki Uluslararası Barış Bürosu ve Siyasal Bilgiler Enstitüsü, askeri harcamalara karşı ilk kez küresel bir eylem günü düzenlenmesi için barış konusunda çalışan bütün kuruluşları destek vermeye ve bu güne özel bir etkinlik düzenlemeye çağırıyor.

Çağrı metninde geçtiğimiz yıllardaki askeri harcamalara değinilerek "2009 yılında küresel düzeyde askeri harcamalar tüm zamanların en yüksek düzeyi olan 1.53 trilyon dolara ulaştı. 2010 yılında küresel ekonomik kriz nedeniyle bazı hükümetler askeri harcamalar konusunda kısıtlamalara gittiler. Biz bu konuda hükümetleri zorlamadığımız sürece bu kesintilerden sağlanan tasarrufu kamu yararına kullanmayacaklardır. Kaldı ki, krize rağmen bazı hükümetler hala cephaneliklerini büyötmeye de devam ediyorlar. Askeri Harcamalara Karşı Küresel Eylem Gününde dünyanın her köşesinden insanlar, medyanın ve politikacıların askeri harcamaların azaltılması ve yeni önceliklere olan acil ihtiyaç konusuna odaklanmalarını sağlamak üzere birlik olmalılar" denildi.

Açıklamada ayrıca barış konusunda çalışan her kuruluşun dünyanın her şehrinde bugüne özel eylemler düzenlenmesi istendi.

BELGE YAYINLARI'NIN YENİ KİTABI

Doğan Özgüden

"VATANSIZ" GAZETECİ

Cilt I: Sürgün Öncesi
(1936 - 1971)
560 sayfa

belgeyayinevi@hotmail.com

Yurt disindan istemler:
fondation@info-turk.be

TÜM BARIŞSEVERLERE ÇAĞRI

İsviçre Barış Meclisi, üç yıla yakın süredir yeterince güçlü olmasa da çalışmalarını devam ettiriyor. Züriç, İsviçre açısından tartışmasız önemli bir yere sahip. Bir kere daha Züriç ve çevresinde Barış Meclisi etkisini yoğunlaştırmak ve barışseverlerle buluşmak için çaba gösteriyoruz. Züriç ve çevresinde yaşayan tüm barışseverler, sizinle henüz birlikte yürüyemiyor olmamızı kendi eksikliğimiz olarak görüyor ve sizleri barış meclisimizle tanışmaya, barış mücadelesinin bir parçası olmaya çağırıyoruz.

Toplantımızın gündemi:

- Açılış ve İsviçre Barış Meclisi hakkında kısa bilgilendirme.
- Avrupa Barış Meclisi sözcülerinden birinin katılımıyla Avrupa Barış Meclisinin barışa ve barış için tehlike olan savaş yapılarına dair değerlendirme.
- Toplantıdan beklentiye dair İsviçre Barış Meclisi'nden bir sunuş.
- Katılımcıların düşüncelerini aktarmaları.
- Mümkünse Züriç ve çevresi açısından Barış Meclisi için somut adım.

Toplantımız zamanında veya en fazla 15 dakikalık gecikme ile başlayacak ve 4-5 saat lik bir sürede sonuçlanacaktır.

Yer: Züriç Halkevi

Adres: Limmatstrasse 206 8005 Züriç

Tarih: 10 Nisan 2022

Saat: 13.00

İlişki telefonu:

Ömer Kıral 0041-78 603 39 22

İSVİÇRE BARIŞ MECLİSİ

Barış'a bir şans daha tanımak

Ömer Kıral

Barışseverlerin gazetesi "AŞİTİ-BARIŞ" üçüncü sayısında Newroz'u selamlıyor. Newroz bizim coğrafyamızda Kürt halkının özgürlük kararlılığını haykırdığı, ve her türlü yasaklamaya karşın inadına kutladığı bir bayram. Her 21 Mart'ta ateşi harlandırıp yeniden yaratılan Newroz'un üzerinde uzun uzun düşünülmesi ve değerinin bilince çıkarılması gereken bir mücadele günü.

Gazetemizin size ulaşacağı günlerde Kürt Halk Önderi Sayın Öcalan ve onun yoldaşları, barışa bir şans daha vermek için seçimlere dek uzattıkları eylemsizlik kararlarının geleceği üzerine yoğunlaşacakları biliniyor. Eylemsizlik kararının devam etmesi için devletin hiçbir adım atmadığını biliyoruz. Ve bir barışsever olarak bu durum beni endişelendiriyor. Sayın Öcalan'ın, avukatlarıyla yaptığı görüşmelerde; barış koşullarının oluşabilmesi yönünde çalışabilmesi için zemin kalmazsa aradan çekileceğini belirttiği sözlerinin kimi politikacılar ve sözde entelektüeller tarafından yanlış değerlendirilmesini ve kişisel ikbal beklentili blöf şeklinde yaklaşılması hala gerçeği görmekten ne kadar uzak olduğunu göstergesi. O'nun barış için ciddi bir şans olduğu kesinken koşullarının düzeltilmemesi, barış için çalışmasının engellenmesi sözde açılım

Bir barışsever olarak benim açımdan barış dışında hiçbir seçenek yok. Yani, savaşa devam ederek bir çözüm seçeneği oluşabileceğine inanmıyorum. Her türlü demokratik yöntemle mücadelenin devam etmesine evet, ama savaş benim açımdan seçenek dışı.

politikalarının, söylenenlerin aksine savaşı boyutlandırma gibi bir art niyetin kamuflesi olduğunu gösteriyor kanımca.

Savaşın iki tarafı var. İki taraftan biri yani Kürdistan Özgürlük hareketi bu sürece kadar barışa ulaşabilmek için defalarca şans oluşmasını sağladı. Şimdi ise, son şansın pek somut sonuca gitmediğini görüyor. Türkiye Cumhuriyeti yetkilileri ise hala tek devlet, tek ulus, tek bayrak vs. söylemlerini yükseltiyor. Biz yani Türkiye Barış Meclisi, Avrupa Barış Meclisi ve Avrupa'nın değişik ülke ve şehirlerinde oluşan Barış Meclisleri ya da daha genel

şekilde belirtirsem tüm barışseverler, bizim açımdan durum nedir?

Bir barışsever olarak benim açımdan barış dışında hiçbir seçenek yok. Yani, savaşa devam ederek bir çözüm seçeneği oluşabileceğine kesinlikle inanmıyorum. Her türlü demokratik yöntem kullanılarak

bireylerle birlikte olmak bana onur veriyor. Yüreğinde barış sevgisi olan insanların lütfen bizden uzak durmayın.

Aramızda hiyerarşi yok. Başımızda yok, talimat verenimiz de. Analar artık ağlamasın diyoruz, çocuklar babasız, annesiz büyümesin. Savaş

Barış Meclisleri belki çok yakın bir zamanda barış getiremeyebilir. Kısa sürede büyük sonuçlar bekleyip hayal kırıklığı yaşayanlarımız oldu, olacak da sanırım. Lakin barış uzun bir yol. İnanmak ve barışçı tavrı bir derviş gibi erdemle taşımaktır aslanan.

mücadelenin devam etmesine evet, ama savaş benim açımdan seçenek dışı.

Devam eden bir savaşı değerlendirirken bu savaşın kirli ve haksız tarafını görür ve savaşın diğer tarafının haklı olduğunu söyleyebiliriz. Bu savaş karşısında seyirci kalmak gibi bir duyarsızlıkta düşünülemez elbette. Barış örgütleri aynı zamanda insan hakları savunuculuğu oldukları için, savaşın acılarının nedenlerini görüp zalimi deşifre edip geri atılabilmek için aktif çaba içinde olmalı. Ama kanımca kimi zaman, "savaşın haklı tarafının yanında olmak" anlayışı bizi barışa odaklanmaktan alıkoyuyor. Genlerimize yer eden zor seçeneği tutkusunu yenmemiz gerektiğinde ısrar ediyorum. Bu düşüncelerimi lütfen Barış Meclislerinin yaklaşımı olarak al-

vicdanları köreltmesin, ötekiler görmemezlikten gelmesin. Yeter artık kan akmasını diyorosan örneğin, salt demekle yetinme gel beraber haykuralım, sesine sesimizi katalım sesinle sesimiz çoğalsın. Barış Meclisleri belki çok yakın bir zamanda barış getiremeyebilir. Kısa sürede büyük sonuçlar bekleyip hayal kırıklığı yaşayanlarımız oldu, olacak da sanırım. Lakin barış uzun bir yol. İnanmak ve barışçı tavrı bir derviş gibi erdemle taşımaktır aslanan.

Elbette Barış Meclislerinin asıl ve acil görevi; Kürdistan Özgürlük Hareketi ile Türkiye Cumhuriyeti arasında devam eden savaşın onurlu bir barışla sonlandırılmasıdır. Savaş dünyamızın bir çok yerinde yok edici özelliğini sürdürüyor. Savaş makinaları üreten büyük bir savaş sanayisi her yerde kendi egemenliği için gönüllü kukla yönetimleri oluşturmuş. Barış düşüncesini yaygınlaştırıp bu savaş aygıtlarının altından insan öznesini çekebilme umudu boş bir umut değildir.

Başka bir dünya, yani kitle imha silahlarının olmadığı, zorun değil gerçek demokratik tartışma ve karşılıklı hoş görünün yaşanacağı dünya mümkün. Ben mümkün görüyorum. Mümkün, ama yarın değil. Uzak bir olasılıkta olsa barışa inanmak hoş. Uzağı yakınlılaştırabilmek ise barışa inananların birlikteliğinden geçiyor.

Avrupa' da Barış Meclislerinin bir parçası olmak isteyen insanlarınımıza kapılarımız sonsuza dek açık kalacak. Bir telefon, bir e-mail kadar yakın size meclislerimiz.

Newroz tüm halklarımıza kutlu olsun.

ROYAL DÖNER

ROYAL DÖNER AG
Produktion Schweiz
St. Gallerstrasse 188 | CH - 8404 Winterthur
Tel. +41 (0)52 233 02 00 | Fax. +41 (0)52 233 72 00 | info@royaldoener.com

WWW.ROYALDOENER.COM

Engin Erkiner

Bu yazının amacı Tunus, Mısır, Yemen, Ürdün, Bahreyn'de herkes tarafından bilinen olayları tekrarlamak değil, olayların ortak yanlarını belirlemeye çalışmak ve Ortadoğu'daki soğuk barışın geleceğini tartışmaktır.

İYİ EĞİTİM GÖRMÜŞ GENÇLİĞİN İSYANI

Arap ülkelerinde nüfusun büyük bölümü 30 yaşın altındadır. Daha somut belirlemek gerekirse genç ve işsizdir. Bu işsizlerin bir bölümü iyi eğitim görmüş olmalarına karşın ancak hizmet sektörünün küçük alanlarında zorlukla iş bulabilmektedir.

Tunus ve Arap ülkelerinin en büyüğü olan Mısır'da halk ayaklanmasında etkin rol oynayanların iyi eğitim görmüş oldukları izledikleri politikadan ve kullandıkları yöntemlerden anlaşılmalıdır.

Medyada internetin (Facebook, Twitter) halk ayaklanmasında oynadığı rol abartılsa da, bu abartı bile, nüfusun ancak yüzde 20'sinin internet erişimi olan, yüzde 34'ünün ise okuma yazma bilmediği Mısır'da görece daha iyi eğitim görmüş olanların harekete geçtiğini gösteriyor.

Kısaca "işsiz elitler" olarak adlandırılabilir bu kesim, halk ayaklanmalarında önemli rol oynamıştır.

ANTI SLOGANLAR NEREDEYSE YOK

Arap ülkelerindeki halk ayaklanmalarının ya da başlangıç aşamasından ileriye gidemeyen gösterilerin bir başka ortak özelliği, anti-ABD ve anti-siyonist sloganların duyulmaması, geçmiş örnekleri aksine, bu iki ülkenin bayraklarının yakılmasıdır.

Halkın talepleri tümüyle içeriye yöneliktir: işsizliğe, rüşvete ve baskıcı yönetime son!

Ortadoğu'da soğuk barış ve geleceği

Ek olarak, Arap ülkelerindeki diktatörlerin bir bölümünün (örneğin Kaddafi) keskin anti-ABD ve anti-siyonist tutumunun, asıl amacının dikkatleri içerdeki sorunlardan dışarıya çekmek olduğu da anlaşılmalıdır.

ZORUNLU ASKERLİK VE HALK AYAKLANMASI

Tunus ve özellikle de Mısır'da kısa bir süre emirlere uyararak ayaklanan halka karşı harekete geçen askerler, kısa sürede saf değiştirdiler. Benzeri durum bir oranda Libya'da da görüldü.

Halkın içinden gelen ve geçici bir süre askerlik yapan genç erkekler, halk büyük sayılar halinde harekete geçtiğinde kaçınılmaz olarak etkilenirler.

Profesyonel orduda ya da paralı askerlerde ise farklı bir özellik söz konusudur. Halk hareketine değil alacakları emirlere ve verilecek paraya bakarlar.

Arap ülkelerindeki halk ayaklanmaları, profesyonelleşen ordunun toplumsal gelişmelerden daha az etkilendiğini yeniden gösteriyor.

AVRUPA'YA YÖNELEN KAÇAK GÖÇMENLER

Tunus ve ardından Libya'daki halk ayaklanmalarının sonuçlarından bir tanesi de özellikle İtalya'ya yönelik kaçak göçmen akımı oldu.

Orta ve Kuzey Afrika ülkelerinden hareket ederek daha iyi bir gelecek için Avrupa Birliği (AB) ülkelerine gitmek isteyen bu göçmenler eskiden de vardı. Ne ki, AB ülkeleri Tunus ve

Libya ile anlaşmalar yaparak kaçak göçü Akdeniz'e ulaşmadan kesmeyi büyük oranda başarmışlardı.

Bu ülkelerde devlet denetiminin za-

yıflaması, AB ülkelerine yönelik göçü büyük sayılar halinde yeniden gündeme getirdi.

YENİ DENGELER NEREDE KURULACAK?

Ortadoğu ülkelerinde varmış gibi görünen barış, gerçekte soğuk bir barıştır.

Soğuk barıştan kastedilen; küçük çatışmalar, insan hakları ihlalleri ve yoğun silahlanma ile birlikte varolan çatışmasızlık ya da büyük çatışmaların engellenmesidir.

Filistin'de ve özellikle de Gazze Şeridi'nde neredeyse her gün çatışma oluyor.

İran hemen her gün başka bir alanda gövde gösterisi yapıyor.

Saudi Arabistan ve petrol zengini öteki Arap ülkeleri ABD silah tekelilerine büyük siparişler vererek hava kuvvetlerini yeniliyorlar.

Savaş sanayisini büyüten Türkiye, özellikle Afrika ülkelerine silah ihracatına yöneliyor. Ülke içinde ise ordu ve polisin Kürt halkına yönelik baskısı aralıksız sürüyor.

Önceki yıllarda Ortadoğu'da asıl sorun, İsrail ile Arap ülkeleri –özellikle Mısır- arasındaki çatışmaydı. Mısır'da yapılacak ilk serbest seçimde Müslüman Kardeşler'in en büyük parti olması ve bu örgütün Filistin'deki Hamas ile olan yakınlığının Mısır ile İsrail arasında yeni bir çatışmaya yol açacağını düşünmek zordur.

Mısır'da toplumsal yaşamın her alanına el atmış olan ordunun ekonomik ve politik etkinliği sürdükçe, İsrail ile barışın bozulması beklenemez.

ORTADOĞU'DAKİ ÇATIŞMANIN ODAĞI İRAN

İran sadece kendisinden ibaret değildir. Ek olarak, Lübnan'da Hizbullah, Filistin'de Hamas demektir.

Halk ayaklanmalarıyla iktidarların değiştiği Arap ülkelerinde en örgütlü politik güç İslamcılardır. İslamın yeni

iktidar odaklarıyla İran arasında şu veya bu oranda daha yakın ilişki kurulmaması ise mümkün değildir.

ABD ve AB tarafından Türkiye'nin bölgenin örnek ülkesi olarak gösterilmesinin öteki yüzünde, iktidarların değiştiği Arap ülkelerinin İran ile yakınlaşmasını engelleme çabası yatıyor.

Büyük Ortadoğu Projesi'den (BOP) ötesi görülmediğinde, İran'ın bölgedeki yükselişi de görülemez.

Ortadoğu'da eski dengeler bozuldu, yeni dengelerin ise nerede kurulacağı henüz belli değil.

Bölgenin hareketlenmesi, soğuk barışın bozulması her an daha hızlı bozulabilecek kararsız barışa geçiş, gelecekteki muhtemel gelişmedir.

Çocuklardan katil yaratan sistem sorgulanıyor

"Orduda askerlik yapmak için hiçbir nedenimiz yok" diyen Kürt Vicdani Ret'çilerinin sayısı da hızla artarken bu hareketin şiddet karşısındaki tutumu bir çok kişide kuşkuya yol açtı. "hayır bunlar vicdani retçi değil" diyenlerin oranı az değil.

Halil Savda

Türkiye vicdani ret kavramıyla 1990'larda tanıştı.

Ana akım vicdani ret hareketi "öldürmeyeceğiz, ölmeyeceğiz, kimsenin askeri olmayacağız" sloganında ifadesini buldu. Bu duruş eksenini anti-militarizm ve şiddet karşıtlığında bulur. Ana akım vicdani ret anti-militarist eleştiriden beslendi. Vicdani reddin anlam kazanması anti-militarist oluşunda arandı ve yorumlandı. Şiddeti reddetmeyen ve dışlamayan vicdani ret tutumlarını hep kuşku ile yaklaşıyorlar.

Türkiye miltarist kültürün her alanda hakim olduğu bir ülke. Vicdani retçiler kimliklerini ve dünya görüşlerini militarist kültürden sıyrılmaya çabasında derinleştirdiler. vicdani ret onlar için zorunlu askerlikten daha başka bir şey ifade etti.

Vicdani retlerini toplumun sivilleşmesi çabalarıyla birleştirdiler. Örgütmelerini hiyerarşi ve şiddetin dışında yaşadılar. Eylemlerinde tarz olarak pasif direnişi esas aldılar.

Ordu Kürt coğrafyasında darbe, sıkı yönetim, işkence, baskı, katliamlar yapmasına karşı dağa çıkmayan kürt gençleri yirmi beş yıllık savaş süresinde orduyu açıktan reddetmediler. Vicdani ret barış çabasına büyük katkılar yapabiliirdi. Barışın sağlanmasında önemli rol alacak olan vicdani ret tutumunu geliştirmediler, geliştirmek istemediler. Ordunun işkencesinden geçen, Kürt hareketinde büyük bedeller ödeyenler de askere çağrıldıklarında karşı çıkmadılar. Geniş bir vicdani ret hareketi barışa büyük katkı yapabiliirdi.

2010 yılında geldiğimizde vicdani

retçi sayısı 80 kişiyi aşmıyordu. Kürt gençleri vicdani retlerini açıklamaya başladığında bir yıl gibi kısa bir sürede bu sayı üçyüze aştı. Kürt gençleri ancak 2010 yılında vicdani ret konusunda karar verdiler. İnsan Hakları Derneği çatısı altında Kürt vicdani ret hareketini kurdular. Kürt vicdani ret hareketi kuruluş amacını şöyle ifade ediyor:

Kürt Vicdani Ret'çiler: "Sesimiz onlardan gür çıkmalıdır", "Bizleri kardeşlerimizle çatıştırmak isteyen bir avuç üniformalıdan daha cesaretli davranıp irademizi ortaya koymazsak, kaybetmeye mahkûmuz. Sesimiz onlardan daha gür çıkmalıdır. Çünkü bizler doğruyu ve insana yakışır olanı haykırdığımızdan eminiz. Çünkü Kürt sorununa inkârcı, tektipçi yaklaşmaktadır (...)

Çünkü bize asker ol diyen ordunun sahipleri, düne kadar köylerimizi yaktılar. Bilinmeyen büyük metropollere sürgün edildik. Çocukluğumuz travma süreciyle devam etmek zorun kaldı. Nereye ait olduğumuzu öğrenmek için başlat-

tığımız aidiyetimizi elimizden aldılar. Hak arayışımıza çıktığımızda da sokak ortalarında yargısız infazlarla karşılaştık. Militarizmin komutanları dilimizi-kültürümüzü yok saydılar, en insani taleplerimizi dahi görmezden geldiler. Bugünde elimize silah tu-

Vicdani Reddin evrensel tanımı, "dini, politik veya felsefi nedenlerle zorunlu askerliği reddetmek" dir. Sırf zorunlu askerlik karşıtı bir vicdani ret tutumu militarizmi zayıflatmayacak, onun ritüellerini sorgulamayacaktır.

tuşturup kardeşlerimizle savaştırmak istiyorlar. RET etmemiz için birçok sebebimiz var. Fakat TSK da askerlik yapmak için hiçbir nedenimiz yok (...) Kürt gençleri olarak köylerimizi yakıp-yıkan, keyfi uygulamalarla halkımızı sürgünlere tabi tutan, insanca hiçbir yaşam olanağı tanımayan, 'vatan görevi' söylemleriyle Kürdistan'daki halkımıza karşı yürüten TSK saflarına zorla askere götürülen sonrasında da infaz edip intihar süsü veren bir sisteme neden askerlik yapalım."

Kürt vicdani ret hareketini ana akım vicdani retçilerden ayıran temel özellik şu pankartta ifadesini buluyor; "ordunun askeri olmayacağız, halkımızın gerillası olacağız". Bugüne kadar vicdani retçilerin bakışını ifade eden "ne askere git, ne de dağa çık" söylemi Kürt vicdani

ret hareketinde temsilini bulamadı. Kürt vicdani ret hareketinin şiddet karşısındaki tutumu bir çok kişi de kuşkuya yol açtı. "hayır bunlar vicdani retçi değil" diyenlerin oranı az değil. Oysa bu söylem ve yaklaşım yanlış. Vicdani reddin evrensel tanımı "dini, politik veya felsefi nedenlerle zorunlu askerliği reddetmek" dir.

Dolayısıyla hangi nedenle olursa olsun zorunlu askerliği açıktan reddedenler vicdani retçi olarak değerlendirildi ve değerlendirilmeye devam ediyor.

Kürt vicdani ret hareketi eylemlerinde sivil itaatsizliği esas alıyor. Ve eylemlerinde şiddete başvurmayı reddediyorlar.

"Hayır bunlar vicdani retçi değil" söylemi eksik, sorunlu ve hatalıdır. Vicdani ret tutumlarına evrensel tanım çerçevesinde yaklaşmak en doğrusudur. Bu böyle olmadığında Türkiye vicdani ret hareketi parçalanacak, zayıf kalacak ve marjinalleşme kaçınılmaz olacaktır.

Sırf zorunlu askerlik karşıtlığına kendisini endekslemiş bir vicdani ret tutumu eksik ve yetersizdir. Vicdani reddi güçlü ve anlamlı kılan anti-militarizm vurgusundaki özgürlükçü, cinsiyet eşitlikçi, şiddet karşıtı ve erkeklik kurgularını red-

deden mesajdır. Sırf zorunlu askerlik karşıtı bir vicdani ret tutumu militarizmi zayıflatmayacak, onun ritüellerini sorgulamayacak ve aşmayacaktır. "Savaşın insan kaynaklarını kurutmayı" hedeflemeyen bir vicdani red söylemi sadece eksik kalmaz; vicdani reddin içeriğindeki anlama denk düşmez.

Her sevk döneminde otogarlarda, büyük şehirlerin sokaklarında öldürmek için gönderilen adamlara merasimler tertipleniyor.

Bunu o adamların anneleri, arkadaşları, babaları, sevgilileri yapıyor. Savaş suçuna ortak olmak, barışa katkı yapmak için Ogün Samast, Hrant'ı katlettiği için adına internet siteleri kuruldu, hayranları oldu. İşte tam da bu nedenle katiller toplumun tepkisinden çekinmiyorlar. Aforoz edilmekten, ayıplanmaktan, isimlerini lekelemekten, dostlarını utandırmaktan ve yargılanmaktan korkmuyorlar.

Türk devletinin esas başarısı milliyetçilik, İslamcılık, askerlik ve erkeklik denklemine toplumsal bir meşruiyet kazandırmasıdır. Katiller bu meşruiyet denklemine yetişiyorlar. Rakel Dink, bu denklem için 'çocuktan katil yaratan karanlık' dedi...

Vicdani Retçiler bugün bu denklemi sorguluyorlar; Türk için adam öldürmeyi, İslam için cihadı, erkeklik için 'namus' cinayetlerini sorguluyorlar. Şimdi de kürt gençleri etnik kimliklerini de referans olarak vicdani retlerini açıklıyorlar. Bu sayı gittikçe çoğalacaktır. Savaş suçuna ortak olmamak, barışa katkı yapmak için bu gerekli.

Kanımcı 'çocuktan katil yaratan' denklemi çözmek, vicdani ret eylemi ile mümkün olacaktır.

Halil Savda'ya 5 aylık ceza onaylandı

Beş yıl önce bir basın açıklamasında "Herkesi askerliği reddetmeye çağırıyorum" diyen vicdani retçi Halil Savda'ya verilen 5 ay hapis cezası Yargıtay'ca onandı.

Savda'nın da aralarında bulunduğu savaş karşıtları, 2006'da İsrail'in Lübnan'a saldırısı sırasında, bu saldırıya karşı çıkan İsraili vicdani retçilerin tutuklanmasını protesto ederken Savda da basın açıklamasında, "Savaşları durdurmanın yolu onların insan kaynağı olmayı reddetmekten geçer. Herkesi askerliği reddetmeye çağırıyoruz" demişti.

Ateş kutsaldır ve dokunulmazdır. Ateşin olduğu yerde kötülüğün, hastalıkların yeri yoktur. Günahları olanlar, iç dünyaları kirli olanlar yanan ateşin üzerinden atlayıp, büyük bir arınmayı gerçekleştirirler...

NEWROZ, ATEŞ ve DİRENİŞ

Fuat Kav

Tarihçilere göre Kürtlere dönük ilk sistematik, kalıcı ve kanlı saldırılar Asur İmparatorluğu döneminde ve onun Tiranı Dehak'la başlamış. Dehak'ın orduları Kürdistan'ı adeta yerle bir etmiş; taş üstüne taş bırakmamış. Herkes bu yıkımdan nasibini almış. Kürtler bu zulüm karşısında dağlara sığınarak hem yaşamlarını kurtarmış hem de özgürce yaşamak amacıyla buraları mekan haline getirmişler.

Mitolojiye göre Dehak, omuzlarındaki yaraları iyileştirmek için insane beynine ihtiyaç duymaktaydı. Kafaları kesilen insanların beyinleri yaralara merhem amacıyla sürülmekteydi. Dehak'ın yaraları Kürtlerin kökünü kazımının aracı edilmiş. Her gün onlarca Kürt genci öldürülmekteymiş. Öldürdüğü Kürt gençlerinin beyinlerini yarasına sürerek iyileşmeye çalışan Dehak, zalim bir tiranmış. Sonundan Kürtler onun zulmüne dayanamamış ve isyan etmişler. Kür halkı Demirci Kawa'nın önderliğinde zalim Dehak'a karşı savaşmış ve onun iktidarını devirmiş. Dehak öldürülmüş. Dehak'a karşı zafer kazanan Kürtler dağların doruklarında ateşler yakarak bunu hem kutlamış hem komşu halklara duyurmaya çalışmışlar. Yine mitolojiye göre Kürtlerin zalim Dehak'ı öldürdüğü ve dağlarda ateş yaktıkları gün, geceyle gündüzün eşit olduğu ve doğada yeni bir yaşamın başladığı 21 Mart günüdür...

İşte Kürtler ve Ortadoğu halkları o günü, yani zalim Dehak'ın

öldürüldüğü günü bayram ilan etmişler. Bugün Kürt halkının görkemli bir biçimde kutladığı, bir diriliş ve özgürlük günü olarak gördüğü Newroz Bayramı, tarihin derinliğindeki bu mitolojik öyküden gelmektedir.

Newroz'un ateşler yakılarak bir diriliş ve özgürlük bayramı olarak kutlanmasının nedeni, zalimlere ve işgalcilere karşı mücadelenin kesin sonuca vardığı ve düşmanın def edildiği gün olmasıdır. O günden bugüne Kürtler Newroz bayramını büyük bir coşku ve özgürlük bilinciyle kutlamaktadırlar.

Elbette ki sadece bu da değildir. Newroz'dan çok önceleri de ateşin Kürtler için olmazsa olmaz bir kutsallığı ifade ettiği bilinen bir gerçekliktir.

Zerdüş'te göre, dünyayı oluşturan beş elementten biri ateştir...Canlıların ve insanların hareketinin özünü oluşturan ateştir...İnsanları harekete geçiren,

onun özünü oluşturan, hatta ona "yaşam kaynağı" olan; onun dürüst, ahlaklı, onurlu ve erdemli olmasını sağlayan da ateştir...

Ateş kutsaldır ve Zerdüş'te göre dokunulmazdır. Ateşin olduğu yerde kötülüğün, yaşamı tehdit eden hastalıkların yeri yoktur. Günahları olanlar, suç işleyenler, iç dünyaları, ruh ve maneviyatları kirli olanlar ateşgahlarda yanan ateşin üzerinden atlayıp, büyük bir arınmayı gerçekleştirirler...

İşte bunun içindir ki Kürtler, Dehak döneminde olduğu gibi bugün de ateşi hala bir direniş ve kendilerini yeniden yaratma ruhu olarak görürler. Kürt halkı ne zaman zora girmişse, özgürlüğü elinden alınmışsa, ruhu ve bedeni sömürgeciler tarafından kirletilmek istenmişse, işte o zaman ateşe sarılarak büyük bir direniş sürecine girmiştir.

ÇAĞDAŞ KAWA MAZLUM DOĞAN:

Mazlum yeni Dehaklara karşı fiili olarak büyük bir direnme örneğini göstermiştir. Mazlum, sofrasında insane kanı için, insane her türlü zulmü reva gören, Kürt halkının ve onun onurlu evlatlarının ölü bedenleri üzerinde yeni bir hayat inşa etmek isteyen çağımızın Dehaklarına 'hayır, binlerce kez hayır' diyerek, anlamlı ve görkemli bir direniş sergilemiş, zulme boyun eğmemiş ve bir kutup yıldızı gibi tam 2 yıl boyunca tek başına kaldığı hücrelerinde parlamaya devam etmiştir.

Teslimiyet ve ihanet dayatıldığında da Mazlum, çağdaş Dehak'ın ihanetine karşı Demirci Kawa olma duruşunu göstermiştir. Diyarbakır zindanında yaşamın artık anlam ifade etmediği 1982 yılının 20 Mart akşamında 3 kibrit çöpünü yakarak hayatına son vermiştir...

Kürt halkı ne zaman zora girmişse, özgürlüğü elinden alınmışsa, ruhu ve bedeni sömürgeciler tarafından kirletilmek istenmişse, işte o zaman ateşe sarılarak büyük bir direniş sürecine girmiştir.

DİRENİŞ ABİDESİ DÖRTLER:

Onlar da direniş için ateşi seçmişlerdir. Onlar kötülüğün, çirkinliğin, karanlığın, soysuzluğun düşmanı, aydınlığın özünün, karanlığın zıddının ve mutluluğun kaynağının ateş olduğunu biliyorlardı.

Ve ateşten başka hiç bir şeyin ihaneti ezmeye, vahşeti durdurmaya, zulmü ortadan kaldırmaya gücünü yetmeyeceğini iyi anlamışlardı. Onlar ateşin kutsal gücünü, onun özgürlükle kopmaz bağını Prometheus'un

"hırsız"lığından, Demirci Kawa'nın örs ve çekiciden, Mazlum'un üç kibrit çöpünden öğrenmişlerdi... Bunun için bedenlerini ateşe vererek, büyük bir direnişin sahibi olmuşlardı...

VE ESER ALTINOK:

Eser, ateşle ihaneti ezmenin ne demek olduğunu çok iyi görmüş, bu nedenle içindeki ve ruhundaki ihaneti ateşi içerek yakıp kül etmiştir... Eser önce bir şişe benzin içmiş, sonra ateşi yakarak içine çekmiş, ardından ise 'kahrolsun ihanet' sloganı ile ateşle, ihaneti ruhunun dışına atmaya başlamıştır...

Sadece Mazlum, Dörtler, Zekiye, Rahşan ve Eser değil, yüzlerce özgür ruhlu genç kadın ve erkek hayatını ateşe vererek yaktı. Esas olarak Newroz'u Newroz yapan da bu bedenlerden yükselen Zerdüş'un bu kutsal ateşidir...

Bunun içindir ki, 21 Mart 1990 günü Amed surlarına çıkan Zekiye Alkan, 'Newroz ateşi cesur olmalıdır, Newroz, çalı-çırpyla değil, insan bedeni ile ancak kutlanılır' diyerek, bedenini Amed surlarında ateşe vermiştir...

VE DE RAHŞAN DEMİREL:

Bunun içindir ki 1992 yılının Newroz'unda İzmir Kadifekale'de "Nusaybin ve Cizre serhildanları desteklemek ve Newroz ateşini gürleştirmek için kendimi yakıyorum" diyerek, bedenini ateşe vermiştir. Bu nedenlerden dolayıdır ki Kürtler için Newroz demek; ateş ve özgürlük demektir...

Özgürlük, kadın ve gerçeklik

Nuray Bayındır

Bu yazıda kendim olmak istiyorum. Hatta bu güne kadar ifade gücümü beslemiş olan bütün ötekileri dışarıda bırakarak kendimi yazmak istiyorum...

Sınırlarını ataerkiliğin çizdiği bütün kalıpları aşarak, edindiğim irade dışı aidiyetlerimden bağımsız kadın gözümü ve kadın kimliğimle yazmak istiyorum...

Verili toplumsal gerçeklik sınırlarında benliğe ve cinsiyete ilişkin kültürel ve ideolojik değerlendirmeler öznelliğime ilişkin bilgiyi hazm etmede zorlansa da ben kendi kadın dilimi yazmak istiyorum...

Ataerki tarihin izini sürmeden, kamusal dünyanın söyleminin dışında bir farklılığın peşindeyim, sesimin kısılmasına izin vermeyeceğim ... Evet bu dünya karşısında çırılçıplak kalmak istiyorum...

Erkek egemen bireyci geleneğin dışında ezilen ve dışlanan başkalarının varlığında, onlarla kaynaşarak varolmanın coşkusunda ve aynı zamanda kendim kalmak istiyorum...

Kadın ve erkek kardeşlerimle düşüncelerimi, mücadeledeki tecrübelerimi paylaşmak, geleceğe yeni bir dünya bırakmak istiyorum...

Herşeyin bilme ile başladığı gezegenimizde paylaştığımız deneyimleri yaşamlarımızda sürdürerek kadın bilincimizi derinleştirmek, geleceğe aktarmak ve bu yolla kadın için de sürekli değişen gerçekliğe tanık olmak istiyorum...

ÖZGÜRLÜK BİR EGEMENLİK BİÇİMİ DEĞİLDİR

İnsanlar artık bu güne kadar "özgürlük" olarak yutturulan egemenlik anlayışlarından nefret ediyor... Bu anlayış dünyayı gittikçe daha fazla felakete sürüklüyor. Yine aynı şekilde geçmiş tarihsel kesitlerde olduğu gibi günümüzde de hegemonyacı egemenlik demek olan bu sahte özgürlük anlayışı insan yaşamıyla birlikte yeryüzünde birçok canlı türünün yaşamını da tehlike altında soktu.

Özgürlük bir başkası üzerinde denetim ve egemenlik kurmakla bağdaşmaz. Bunun ne insan ne de doğa hukukuyla bir alakası olamaz. Özgürlük bir egemenlik biçimi değildir.

Özgürlük aksine insanın, kadının ve tüm canlıların olduğu kadar çevresel

Egemenleri en çok korkutan bu güne kadar henüz özne olma durumu kazanamamışların (kadınların) dışlanmışların, ötekileştirilenlerin kendi güçlerinin farkındalığında siyasal eyleme katılmalarıdır...

doğanın da varoluşunu sınırlayan, yok eden odaklara ve bunların yoğunlaşmış şiddetine karşı verilen bir eylemdir.

Özgürlük bu nedenle politiktir. İnsan ve kendi özgül alanının varlığında kendisi olduğunun farkına varan kadın

in vazgeçilmez bir deneyim alanı da pratiktir. Yani eylemde olmaktır. Özgür olmak için sürekli eylemde olmak şartı vardır. Eylemsizlik hali bireysel ilişkilerde özgürlüğün yaratılmadığı şartlarda tekrar bağımlılığa götürür. Bu nedenle çok bilmek de yeterli değildir. Ne kadar ve nasıl eylediğin daha fazla önem taşır. Toplumsal mücadele bu anlayışla verilirse sonuç alıcı olur.

İnsanlar arasındaki eşitsizlikler sadece sınıfsal boyutuyla ele alındığında kadın unutulur. Geleneksel Sol anlayış aydınlanmacı burjuva literatürden devrildiği insan hakları teorisine sınıfsal bir içerik kazandırmış ancak kadın özgürlüğü söz konusu olduğunda toplumsal cinsiyet boyutunu gözardı etmiştir.

İşte bu gün bu nedenle kadın ve erkek arasındaki süregelen toplumsal cinsiyet rollerini sorgulamadan verilen mücadeleler eksik kalmıştır. Sistem kaynaklı ezme ezilme ilişkileri içerisinden özel alanın gözardı edilmesi, soyut insanlık ideallerinin öne çıkarılması, hem kamusal hem de özel yaşamda ve bilinçte ataerkiği pekiştirmiştir. O nedenle özel yaşam kamusal yaşamın dışında ele alınmamalıdır. Bu iki yaşam birbirlerinin alternatifi değildir. Böyle ele alırsak kadının ikinci cins olma durumunu baştan onaylamış oluruz.

Sosyalizm mücadelesinin sistemden kaynaklı eşitsizliklerde kamusal alanı özel alanla birlikte ele almaması devrimsel süreçlerde tıkanmaların yaşanmasını getirmiştir.

Bu günkü dünyanın içinde yaşanan siyasal ve ekonomik krizden çıkış politikalarında da kadının yeri yoktur. Kadınlar hem cemaatçi yani gelenek-

sel-dinci hem de ulus devletçi politikaların nesnelere durumundadır. Değişim dönüşüm teranelerinde kadına ilişkin toplumsal algıda teknolojik devrimsel atılımların muhtevassından kaynaklı bir ön açılması dışında bir gelişme süreci yaşanmıyor.

Kadınlar açısından değişen çok şey yok... Eski laik-ulusal-devlet'te kadın geleneksel rollerini nasıl taşıyorsa, yeni statükocu neo liberal islamo faşist devlet'te de bu kez "adap ve edebe" daha fazla vurgu yapılarak aynısını taşıyor...

YANİ KADINLAR AÇISINDAN DEĞİŞEN ÇOK ŞEY YOK...

Türkiyede eski statükocu laik-ulusal-devlet'te kadın geleneksel rollerini nasıl taşıyorsa yeni statükocu neo liberal islamo faşist devlet'te de bu kez "adap ve edebe" daha fazla vurgu yapılarak aynısını taşıyor... Bir de üstüne üstlük kadınların kadın olmanın kaynaklı yaratıcılığını toplumun tasarrufuna sunması gerektiği vazedilerek ...

Bu nasıl bir ikiyüzlülüktür tanırım ! Kendi ülkende "demokrasi, demokrasi" deyip işçileri, öğrencileri memurları, hakkını yasal yollardan arayanları çöplüyecek, işkenceden geçireceksin...

Toplumda tecavüz kültürünün yaygınlaşmasını kadınların ve çocukların suçu olarak lanse edilmesine olanak tanyacaksınız...

Dilini, kimliğini, inancını yasakladığın insanların acılarını politik iktidar hesaplarına malzeme yapacaksın ve yıllardır insanların sabır sınırlarıyla oynayarak kendi göbeğini kesecek noktaya getirdiğin Kürt ayaklanmasını göz ardı edeceksin ve bütün bunları yapmakla kalmayıp başka bir ülkeye (kendi gözündeki çapakla) sorunlarını çözmede akıl vereceksin. Bu nasıl bir aymazlıktır ?

Yüzyıllık Berfo ninenin çığığını bile kendilerine yapı malzemesi yapmaya kalkan köhnemiş, çağdışı bir gelekselliğin körlüğünden başka ne beklenirdi ki ...

Dünyayı yönetenlerin hiç de yabancı olmadığı ve tercih ettiği yöntem insanların sürekli birbirleri karşısında tutulmalarındadır. Bu onlara güç veriyor ... Birliklerden ziyade 'İkilik'ler, bölünmüşlükler, parçalanmışlıklar onların iktidarlarını ve çıkarlarını besliyor.

İçinde bulunduğumuz internet çağındaki iletişim teknolojisinin geldiği seviye sonucu birbirine ulaşmanın an meselesi oluşu şimdinin egemenlerini korkutuyor. Ama bana öyle geliyor ki onları en fazla tedirgin eden düşüncelerin de birbiriyle anında irtibat içinde oluşu. Onları en çok korkutan bu güne kadar henüz özne olma durumu kazanamamışların (kadınların) dışlanmışların, ötekileştirilenlerin kendi güçlerinin farkındalığında siyasal eyleme katılmalarıdır...

Cinsiyetçilikten arınmış özgür gelecek şimdinin eylemi olursa gerçek olur... Kadın olmak özgürdür !

Efes Bilardo

129 Stoke Newington
High Street London
N16 0PH

Tel: 0207-6821345

EKİN RESTAURANT

240 Belsize Road London NW6 4BT

Tel: 020 7624 7570

Serbest bırakılan lise öğrencilerine işkence

"Parasız eğitim" talebiyle İstanbul Sarıgazi'de çadır kurdukları için gözaltına alınan Gençlik Federasyonu üyeleri serbest bırakıldıktan sonra, üzerlerindeki yoğun darp izlerini gösterip, kendilerine gözaltına alınırken ve karakola götürülürken işkence yapıldığını söyleyerek; polisler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Silopi'deki müdahalede 2 çocuk yaralandı

Sırnak'ta polisin yürüyüşe yaptığı sert müdahalede 2 çocuk atılan gaz bombaları ile yaralandı. Çocuklardan biri ayağına, diğeri ise başına isabet eden gaz bombası ile yaralandı. Mahallenin abluka altına alınmasından ötürü yaralı çocuklar hastaneye götürülmedi.

Polis panzeri 14 yaşındaki çocuğa çarptı

Mersin'de 17 Şubat tarihinde, evine giden S. B. (14) adlı çocuğa, polis panzerinin çarptı. S.B. ameliyata alınırken, emniyet ise, çocuğun seken taşın isabet etmesi sonucu yaralandığını öne sürdü.

Başbakan kurtla yiyor, çobanla ağlıyor

Bir insanın bir gözü gülerken, öbür gözü nasıl ağlayabilir anlamak çok zor. Bir insanın o küçücük midesine bunca çocuğu nasıl indirip, bunu da yüreğinin nasıl sindirdiğini anlamaksa imkansız. Tüm bunu yapanın, aslında 'insan' olduğunu söylemekse ise, tarihin en büyük etik hatası olur. Ama bu akıl almaz ironiye rağmen, Başbakan kurtla yiyor, çobanla ağlıyor... yalnızca son üç aylık çocuk dosyamın, önümüzdeki süreçte de, Erdoğan kaosunda, bu alt başlıklardaki etiketlerle okunacağı aşikardır.

Gülnaz Bilge Duman

POLİS, BURNUNU KIRDI

Hakkari'de DÖKH üyesi 2 kişinin gözaltına alınmasını protesto açıklaması sonrası gözaltına alınıp serbest bırakılan 3 çocuk, İl Emniyet Müdürlüğü'nde işkence gördüklerini iddia etti.

Ailesi tarafından hastaneye götürülen A.Ç.'nin (16) burnunun kırıldığı tespit edildi. Ameliyata alınan A.Ç., "... kahvede oturuyorduk. Çarşıda olaylar çıkmıştı. Polis de kahveyi bastı. Beni de arkadaşlarımla birlikte alıp emniyete götürdüler. Burada Diyarbakırlı olduğunu söyleyen bir polis beni dövmeye başladı. Darbelerden dolayı burnum kırıldı" dedi.

ELEKTRİK VERDİLER

Gözaltında elektrikli işkenceye maruz kalan S.A. ve A.A. isimli çocuklar ise, emniyette boyunlarına elektrik verildiğini belirterek, büyük acılar çektiklerini kaydetti. Çocuklar, boyunlarında oluşan izleri göstererek, sorumluların cezalandırılmasını istedi.

Gaz bombası isabet eden 11 yaşındaki çocuk

İzmir'de meşaleli yürüyüş gerçekleştiren kitleye polisler gaz bombaları ile müdahale etti. Müdahalede sırasında beline gaz bombası isabet eden 11 yaşındaki D.S., ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Ameliyata alınan D.S., akciğer ve böbreklerinden yaralandığı için hastanede çocuk bölümüne yatırıldı.

Solunum cihazına bağlı olan D.S., mahallelerinde olay çıktığı sırada evde olduğunu ve daha sonra olayları izlemek için dışarıya çıktığını belirterek, polislerin yürüyüşe müdahale ettiğini söyledi. Olayların büyümesi üzerine kaçarak eve koştuğunu belirten D.S., panzerin arkalarından gelerek kendisini sıkıştırdığını ifade etti. D.S. eve koştuğu sırada sırtına gaz bombası isabet ettiğini kaydetti.

TMK değişti ama çocuklar hala içerde

TMK Yasası'nda değişiklik olduğu söylene de, çocuklarla ilgili gelişmeler, kamuoyuna yansıtıldığı gibi değildir. ÇİAT'ın da dile getirdiği gibi, Terörle Mücadele Kanunu'nda (TMK) değişiklik yapılmasına rağmen İstanbul'da 20'den fazla çocuk hala cezaevinde. Yetki tartışması nedeniyle çocukların davalarına bakacak mahkeme bulunmuyor. Cumhurbaşkanı ve Başbakan, çocukların rehabilitasyonu ile ilgili söz vermiş olmasına rağmen, üzerlerine düşeni yapmıyor. Tahliye edilip ancak 18 yaşına basanlar, farklı gerekçelerle tekrar cezaevine konulmaktadır.

Oysa devlet, çocukların rehabilitasyonu için bütçe ayırmalı, asimile etmeyen aidiyete saygılı olan rehabilitasyon çalışması yapmalı ve rehabilitasyon çalışması, bölgede görev yapan asker, polis, öğretmen, hekim, hakim ve gardiyanları da

kapsamalı, özlük hakkı kaybına uğramış öğrencilerin durumu ele alınmalıdır. Hazırlanacak program, bürokratların insafına terk edilmemelidir. ÇİAT'ın çağrısıyla TBB, TİHV ve Eğitim Sen'in katkısıyla Diyarbakır ve Batman'da tahliye olmuş çocuklara ve ailelerine akut psikolojik destek verilirken, geriye kalan 30

ilde akut psikolojik destek verilmemektedir.

Polis serbest bırakılan çocuk takibinde Ayrıca, tutuklanıp serbest bırakılan çocuklar, bu kez de, polisler tarafından okullarda rahat-

sız edilmektedir. Okula giden tahliye olmuş çocuklar, okul yolunda polisler tarafından gerçekleştirilen yakın takipler ve sözlü uyarılar sonucu okullarından soğudu.

ECRI: KÜRT ÇOCUKLARI 'ANTI-TERÖR YASALARI' KISKACINDA

Avrupa İrkçılık ve Hoşgörüsüzlük Mücadele Komisyonu (ECRI), yayınladığı Türkiye raporunda Kürtlerin durumuna ilişkin endişelerin devam ettiğini belirterek, özellikle Kürt çocuklarının anti-terör yasalarından dolayı insan hakkı ihlallerine daha fazla açık olduğunu kaydetti... Raporunda, özellikle Kürt çocuklarının Terörle Mücadele

Kanunu'ndan dolayı "daha fazla insan hakları ihlallerine açık" olduğu belirtildi... Raporunda, eğitim alanında da Kürtlerin yaşadığı bölgelerin eğitim düzeyinin ulusal ortalamasının altında olduğu kaydedildi.

Van'da patlama 1'i ağır 5 çocuk yaralandı

Van'ın Hacıbekir Mahallesi Dumlupınar İlköğretim Okulu'ndan çıkan öğrencilerin buldukları cisim elerinde patladı. Patlamada biri ağır olmak üzere yaralanan 5 çocuk ağır yaralandı. Hastaneye kaldırıldı.

Gerçek gaz, hastane düşme diyor

Şırnak'ın polislin attığı gaz bombasının kafasına isabet etmesi sonucu ağır yaralanan Sıddık Akça (11) için doktorlar, 'kafasına gaz bombası çarptı' diye rapor yazmaktan kaçınıyor, hastane kayıtlarına ve hemşire gözlem formuna olay "düşme" diye geçildi.

Liselerde bir yandan devlet, bir yandan ülkücüler saldırıyor

Birçok lisede ise, ülkücüler tarafından Kürt, Alevi ve sol demokrat öğrencilere yönelik saldırılar arttı. Polis ise, saldıran ülkücülerini koruma altına alıyor, okul idareleriyle, saldırıya uğrayanları okuldan uzaklaştırıp, disiplin cezaları uyguluyor.

Canan'ı vuranlar serbest bırakıldı

Canan Saldık'ın (16) ölümüne ilişkin haklarında dava açılan ve karar duruşmasında "ölüme sebebiyet vermek" ve "görevi kötüye kullanmak" gerekçesiyle yargılanan 1'i albay, 6 asker beraat etti. Karara tepki gösteren Saldık'ın ailesi ile avukatları İsmail Say ve Sinan Özaraz, kararı Askeri Yargıtay'a götüreceklerini söyledi. Birlikli raporunda, kurşunun, zırhlı araç üzerine monte edilmiş Bixi marka otomatik silahla, 2.500 metre uzaklıktan ateşlendiği ve silahın ilk kez denendiğine vurgu yapılmıştı.

Son 4 yılda çocuk hakları ihlallerinde 4 kat artış yaşandı

AKP'nin demokratikleşme çabası verdiğini iddia ettiği 2006 ile 2011 yılları arasında çocuk hakları ihlallerinde 4 kat artış yaşandı. Sadece 2010 yılında, çocuk haklarına ilişkin ihlallerin sayısı 23 bini geçti.

Toplu mezarlar açılırsa, içinden epey çocuk kemiği çıkacağı da kesindir. Anlaşılan o ki; şimdi yaşı ilerlemiş olsa da, o dönem gözaltına alıp, devletin işkence ile öldürdüğü, gözaltında kaybettiği birçok çocuk, bu toplu mezarların altındadır. Bunlardan birisi, henüz 16 yaşındayken Bingöl Jandarma Komutanlığı'nda PKK üyesi olduğu iddiasıyla gözaltına alındıktan sonra bihaber olan Orhan Yakar.. Devletin 'mayına basarak öldü, parçalanan cesedinin olay yerinde bırakıldığı' şeklindeki açıklamalarına rağmen; akıl ve mantığa aykırı bir şekilde, patlamadan geriye Yakar'dan

hiçbir kemik, giysi, et veya parçasının kalması da düşündürücü.

AİHM'nin de böyle düşünüp Türkiye'yi mahkum ettiği davada, aradan 15 yıl geçse de, Orhan Yakar hala kayıplar listesinde. Başbakan Erdoğan'ın,

"Bütün faili meçhulleri araştıracağız" diye açıklamalar yaptığı bugünlerde, bu davanın önemi büyüyor. Çünkü; gözaltına alındığı kabul edilen Yakar dosyası, devlet öldürüp cesedini yok etse de, belgeleri olan bir dosyadır.

Birçok ilde yapılan yürüyüş ve gösterilerde onlarca çocuk gözaltına alındı tutuklandı. Çocuklara yine şiddet uygulandı. Birçok çocuk yaralandı, kimisinin gözü morardı, kimisi başına darp aldı. Hastanelik olanlar içinde kimisi, hayati Çocuklar, gözaltında kendilerine işkence uygulandığını söyleyip, belgediler. Ablasının duruşmasını izlemeye gelen

TMK mağduru Mustafa Malçok kendini yaktı

14 Şubat -Diyarbakır'da PKK Lideri Abdullah

Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişinin yıldönümü nedeniyle bedenini ateşe veren lise son sınıf öğrencisi Mustafa Malçok'un, tutuklu kaldığı dönemi ve gözaltında uğradığı işkenceyi anlattığı sözleri, aslında çocuklara dönük devlet terörünü birçok yönüyle ortaya koyuyor.

çocuk bile, "yaşı duruşmayı izlemeye uygun değildir" denilerek, tekme tokat dövülerek adliyeye alınmadı.

DEĞİŞİKLİĞE RAĞMEN!

Yaşları 10 ila 18 arasında değişen onlarca çocuk gözaltına alındı, onlarcası tutuklandı, onlarcası fişlenerek salıverildi, onlarcası da tutuksuz yargılanmak üzere salıverildi. Birçok çocuğun emniyetteki ve mahkemedeki dosyalarına hem gizlilik kararı konuldu, hem de bu gizlilik bahane edilerek çocuklar avukatlarıyla bile görüştürülmedi. Gözaltına alınan bazı çocukların isimleri ve gözaltına alınma gerekçeleri ise bu nedenle öğrenilemedi. Kimi zaman, gözaltılar için 2 günlük ek süreler istendi. Polis, yaptığı ev baskınlarında eşyaları dağıtırken, yaptığı kitlesel yürüyüşlerde gazbombası ve tazyikli su ve mermi kullandı. Sivil polisler, puşu ve yöresel kıyafetler giyerek, göstericilerin içerisine girdi.

Sınırdaki kaçakçı çocuklara infaz

Van'ın Özalp İlçesi'nin İran sınırında bulunan değişik köylerinde, mazot getiren köylülere İran askerlerinin hiçbir uyarı olmaksızın, silahlı saldırısı sonucu Ömer Pay (15) ve Suat Baykara (15) kafalarına isabet eden birer kurşunla yaşamını yitirdi. Başka bir saldırıda ise Recep Dağgezen (15) isimli çocuk yaşamını yitirirken, Cumali Altun (18) ise yaralandı.

Yine asker kurşunu çocuğu ağır yaraladı... yine asker, "yalnışlıkla vurduğum" dedi

9 Ocak günü, Beşiri'de askeri lojmanlarda nöbet tutan askerlerin açtığı ateş sonucu dükkan kepenginden kopan sac parçasının gözüne isabet ettiği Yusuf Barış (13) ağır yaralandı. Çarpmanın etkisi ile sağ gözü patlayan ve sol gözü de ağır zarar gören Barış'ın, burun kemiğinde meydana gelen kırık ise beyinde kanamaya neden oldu. Gözleri patlamış olan çocuk, uzun süre hayati tehlike yaşadı.

Askeri lojmanların mahalleden kaldırılmasını isteyen anne Barış, "Bizimkiler orada nöbet tutan askerlerin kendi aralarında 'Yalnışlıkla ben vurduğum' dediğini duymuşlar" dedi.

Ver parayı, at sopayı... Sopa ile dövmek işkence değil!

Urfa'da 4 çocuğa işkence yapan astsubay aleyhinde açılan tazminat davası sonuçlandı. Adli Tıp raporlarıyla belgelenen işkenceyi 'sopa ile basit yaralama' olarak kabul eden mahkeme, işkenceci Astsubay Ş.G'yi, her çocuğa 740 YTL gibi komik bir tazminat ödemeye mahkum etti.

Alevi öğrencilere, ilkokul ve anaokulunda zorla namaz

Öte yandan, Alevi öğrencilere karşı da okul vb. yerlerde tahammülsüzlükler arttı. Bursa'da bir ilköğretim okulunda 13 Alevi öğrenciyi zorla namaz kıldırılmak istendi. Öğrenciler öğretmene, "Biz Aleviyiz, namaz kılmıyoruz" dedi. Sinirlenen öğretmene, bu öğrencileri zorla kürsüye çağırarak, herkesin içinde ağır sözlerle teşhir etti ve zorla namazı kıldırdı.

Devlet ilgilenmiyor ama, polis Kürt ailelerinin evinden çıkıyor

Çocuğunuza sahip çıkın eylemlere gitmesin; çocuğunuza sahip çıkın taş atmasın; susturun slogan atmasın; susturun şunu yapmasın; bunu yapmasın..." derken, çocukların kalem kırmalarına da müdahale eden polis, devlet nezdinde aileleri ziyaret eden tek kesimi oluşturuyor. Terörle Mücadele Şube ekipleri okulları da sık sık ziyaret ederek, müdür ve müdür yardımcılardan, çocuklara ilişkin bilgi (istihbarat) alıyor. Adana gibi birçok ilde polis ailelere, "Çocuklarınıza sahip çıkın, eylemlere katılmasınlar. Yoksa okulda disipline verilirler, sonra da okuldan atılırlar" diyerek uyarıda bulunuyor.

Türkiye ANA DİL HAKKI konusunda yol ayrımında

Kemal Uzun

Birleşmiş Milletler Antlaşması'nın 73. maddesi, henüz kendi halklarına yönetil(e)meyen halkları, "...kültürlerine gereğince saygı göstererek, onların siyasal, ekonomik, toplumsal ve eğitsel ilerlemelerini sağlamayı, bu halklara hakça davranmayı ve onları kötü kullanımlardan korumayı" garanti altına almıştır.

İster bağımsız, isterse vesayet altında ya da kendi kendini yönetemeyen bir ülke durumunda olsun; isterse başka bir egemenlik sınırlaması altında bulunsun, insanların hak ve özgürlüklerden eşit olarak yararlanmaları gerektiğini belirten Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 26. maddesinde, eğitimin önemine vurgu yapıldıktan sonra "...ana-babalar, çocuklarına verilecek eğitim türünü seçmede, öncelikle hak sahibidirler" diyerek, çocuğun hangi tür eğitimden geçeceğine karar verme hakkını, devlet veya herhangi bir güçten alarak, ana-babaya vermiştir. 30. maddesinde ise "Bu Bildirge'nin hiçbir hükmü herhangi bir devlete, zümreye ya da kişiye, Bildirge'de açıklanan hak ve özgürlükleri yok etmeye yönelik bir faaliyete girişme ya da eylemde bulunma hakkını verir şeklinde yorumlanamaz" denilmektedir.

BM KİŞİSEL VE SİYASAL HAKLAR SÖZLEŞMESİ

Özellikle dilsel azınlıkların, dillerini yaşamın her alanında kullanmalarını, kültürlerini geliştirmelerini ve eğitim görme haklarını garanti altına alan Birleşmiş Milletler Kişisel ve Siyasal Haklar Sözleşmesi'nin 27. maddesinde aynen şöyle denilmektedir: "etnik, dinsel ya da dilsel azınlıkların bulunduğu devletlerde, bu azınlıklara mensup kişiler, kendi gruplarının diğer üyeleriyle birlikte toplu olarak, kendi kültürlerinden yararlanmak,...kendi dillerini kullanmak hakkından mahrum edilemezler."

Şimdi bu sözleşmeyi imzalayan diğer devletler, Türkiye'yi karşılarına alarak, arkadaş imzaladığın sözleşmeyi neden uygulamıyorsun? Kürtleri veya diğer etnik azınlıkları kendi dillerini kullanma hakkından neden mahrum ediyorsun? diye sorarlarsa haksızlık mı etmiş olurlar? Ya da bölücülere destek mi vermiş olurlar?

Çocuk Haklarına İlişkin Sözleşme'de Azınlık çocuklarına kültürel hakların

verilmesini garanti altına alan maddelere çekince koyduktan sonra imzalayan Türkiye, eğer Avrupa Birliği'ne girmek istiyorsa bu çekince koyduğu maddeleri imzalamak zorundadır. Çünkü, AB'ne girmek isteyen ülkelerden istenen kriterlerden birisi de budur.

Öte yandan, "ulusal azınlık üyelerinin, okullarının yönetimi dahil, kendi eğitim etkinliklerini yerine getirme ve her devletin eğitim politikasına göre kendi dillerini kullanma ya da öğrenme haklarını tanımak temel ilkedir."(m.5/1-c) diyen UNESCO'nun Eğitimde Ayrımcılığa Karşı Sözleşmesi'ni imzalamayan

Türkiye bunların tümünü görmezlikten gelmektedir.

Azınlık haklarında yeni bir adım olan 1990 tarihli Kopenhag Sözleşmesi'nin 34. maddesindeki, "Bir ulusal azınlığa mensup olmak, kişinin kendi kararına bağlıdır ve bu karardan dolayı herhangi bir zarara uğramaması gerekir. Ulusal azınlık mensupları kendi etnik, kültürel, dile ilişkin ve dini kimliklerini özgürce açıklama, onu koruma ve geliştirme, kültürlerini her boyutuyla muhafaza etme ve geliştirme hakkına ve kendi istekleri dışında asimile edilmeme hakkına sahiptirler" hükmünü yerine getirmeden AB'ne giremeyeceği

geliştirmek için devletlere, azınlığa mensup kişilerin içinde buldukları durumu dikkate alan özel önlemler alma yükümlülüğü getirmiştir. Buna rağmen Türkiye, kendi ülkesinde yaşayan çok sayıda halkı azınlık bile saymamaktadır. Bunun dayanağının da, 1932 tarihli Lozan Antlaşmasında var olduğunu iddia etmektedir.

LOZAN ANTLAŞMASI, DİLİN ÖNÜNDE ENGEL Mİ?

Bugün hiçbir çağdaş ülke, 1920'lerdeki kavramlarla yetinmiyor. Başkasının haklarını inkar veya gasp ederek bir yere varılamayacağını,

mayı tam ve eksiksiz olarak sağlamayı yükümlenir..." diyen Lozan Antlaşması'nın 38. maddesi ile "Herhangibir Türk uyruğunun gerek özel, gerek ticaret ilişkilerinde dini, basın ya da her çeşit yayın konularıyla açık toplantılarda, dilediği bir dili kullanmasına karşı hiçbir kısıtlama konulmayacağını..." hükmüne bağlayan 39. maddesinin 4. fıkrasını keyfi olarak uygulamıyor.

Azınlıklar konusunda bugüne kadar Lozan Antlaşması'nın limanına sığınmaya çalışan Türkiye, görüldüğü gibi, bu limanda bulunmanın bile gereklerini yerine getirmemiş ve getirmemektedir.

Kaldı ki, artık bir ülkede insan haklarının ihlal edilmediğini, azınlık bulunup bulunmadığını, sadece o ülkenin kendisi saptayamıyor. Uluslararası kurumlar da, artık var olan tanımlardan hareketle, bir ülkede yaşayanları ulusal, etnik, kültürel, dilsel ve dinsel özelliklerine göre ele alarak değerlendiriyor ve onlar için genel olarak "ulusal azınlıklar", "etnik azınlıklar" ya da "dilsel azınlıklar" gibi terimler kullanıyorlar. Dolayısıyla, ulusal devletler olaya nasıl bakarlarsa baksınlar, sözkonusu kurumlar, bu çerçeveden onların haklarını takip etmeye çalışıyorlar.

Örneğin: AGİK'nin 1991 Cenevre Azınlık Uzmanları Toplantısı'nda kabul ettiği rapora göre, ulusal azınlıklar konusu artık "milli yetki"ye dahil değildir. Yani ulusal azınlıklar konusu, "meşru uluslararası ilgi konusu" kapsamında değerlendirildiğinden, ülkelerin iç işleri olarak kabul edilmiyor. Kürtçe televizyona izin verilmemesini; Sonuç olarak diyebiliriz ki, Türkiye sınırları içindeki vatandaşlardan ulusal, etnik, dinsel, dilsel ve kültürel farklılıklara sahip olanların, istedikleri taktirde kendi farklılıklarını koruyarak yaşamaya hakları olduğuna göre, Kürtlerin de, dillerini öğrenme, koruma, geliştirme ve anadillerinde eğitim yapma hakları vardır.

Şimdi Türkiye böyle bir yol ayrımındadır. Ya ülkede yaşayan tüm vatandaşların, farklılıklarına saygı göstererek demokrasi, insan hakları ve hukukun evrensel ilkeleri ışığında özgürce, barış içinde, bir arada yaşayabilmelerini sağlamak amacıyla herkesin hak ve özgürlüklerini garanti altına alarak, demokratik bir devlet olacak ya da anti-demokratik sahip, otokratik bir devlet olmaya devam edecek.

AGİK'nin 1991 Cenevre Azınlık Uzmanları Toplantısı'nda kabul ettiği rapora göre, ulusal azınlıklar konusu artık "milli yetki"ye dahil değildir. Yani ulusal azınlıklar konusu, ülkelerin iç işleri olarak kabul edilmiyor.

Türkiye'nin bu tutumu, "ben, ayrımcılığa karşı değil, aksine, ayrımcılıktan yana olduğum için bu sözleşmeyi imzalamıyorum" deme anlamına gelmez mi?

Sadece bunlar mı? Türkiye, "Azınlıklara mensup kişiler, kendi kültürünü yaşama; dinini, dilini öğrenme, öğretme, kullanma ve uygulama hakkına sahiptir" diyen BM Ulusal ya da Etnik, Dinsel ve Dilsel Azınlıklara Mensup Kişilerin Haklarına İlişkin Bildirge'yi de görmezlikten gelmektedir.

Ayrıca Helsinki Nihai Senedi, Yeni Bir Avrupa İçin Paris Şartı, Kopenhag Sözleşmesi, Avrupa Bölge ve Azınlık Dilleri Sözleşmesi ve Ulusal Azınlıkların Korunması Hakkında Çerçeve Sözleşmesi gibi Avrupa çapında ele alınan çok önemli belgelerde, "ulusal azınlık mensuplarının kendi etnik, din, dil ve kültürel kimliklerini özgürce açıklama, onu koruma ve geliştirme hakkına sahiptirler" denilmesine karşın,

açıkken, yine de ısrar etmektedir.

AZINLIK DİLLERİ SÖZLEŞMESİNE GÖRE

"Avrupa Bölge ve Azınlık Dilleri Sözleşmesi"ne göre, bir dilin azınlık veya bölge dili sayılabilmesi için: Bir dili konuşanların, genel nüfusa oranla sayıca az olması; Bölge veya azınlık dilinin geleneksel olarak kullanılması ve Bir dilin, devletin resmi dilinden farklı olması gerekmektedir.

Bu tanımlama ortada iken siz, neye göre Kürtçeye azınlık veya bölge dili demiyecsiniz? Ya da en azından onu ayrı bir dil olarak kabul etmeyeceksiniz?

"Ulusal Azınlıkların Korunması Hakkında Çerçeve Sözleşmesi"nin 4. maddesi daha da ileri giderek ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşamın her alanında ulusal azınlığa mensup kişilerle, çoğunluğa mensup olanlar arasında tam ve etkili eşitliği

Türkiye'nin dışında artık herkes görmüş durumdadır. Özellikle 1990 sonrasında yamlanan bildirge, alınan karar ve imzalananan sözleşmelerden çoğunun, insan hakları ve ulusal azınlıkların korunmasıyla ilgili olduğu göze çarpmıyor.

Türkiye ise, yukarıda da belirtildiği gibi, batı standartlarıyla uzaktan yakından hiçbir ilgisi bulunmayan Lozan Antlaşması, 1982 Anayasası ve onun ruhuna uygun olarak yürürlüğe konulan anti-demokratik yasalara sarılarak, dünyadaki gelişmelere ayak diremeye çalışıyor.

Türkiye, Kürtlerin son olarak gündeme getirdikleri anadilin öğrenilmesi ve kullanılmasıyla ilgili yürüttükleri kampanyayı yasaklar bile kendisiyle çelişiyor. Örneğin: " Türk hükümeti, Türkiye'de oturan herkesin doğum, bir ulusal topluluktan olma (Milliyet), dil, soy ya da din ayrımı yapmaksızın hayatlarını ve özgürlüklerini kuru-

Eyalet seçimlerde Hamburg Diyarbakır kardeşliği

Hamburg'da doğup büyüyen 22 yaşındaki Kürt aday Cansu Özdemir Die Linke (Sol Parti) partisinin adayı olarak girdiği seçimlerde demokratik Kürt kurum ve kuruluşlarının da yoğun desteğiyle milletvekili seçildi.

İrfan Cüre

Hamburg kenti, Almanya Federal Cumhuriyetini oluşturan 16 eyaletten biridir. Almanya işçi sınıfı hareketleri tarihinde önemli bir yeri olan Hamburg, politik olarak da komünist ve sosyal demokrat hareketin güçlü merkezlerinden biri olmuştur. İkinci Dünya Savaşından sonra geleneksel olarak sosyal demokratların kalesi olan kent-eyalet, son iki dönemdir CDU (Hristiyan Demokrat Birliği) tarafından ve son olarak da Yeşiller Partisiyle koalisyon halinde yönetilmektedir.

Geçen yıl, hükümetin ilkokulun dört yıldan altı yıla çıkarılmasını da içeren okul reformuna karşı çıkışlar, bir referandumla yol açtı. Farklı gerekçelerle de olsa CDU'lu Başbakan Ole von Beust, Yeşiller, SDP ve Die Linke'nin desteklediği okul reformu, muhafazakar ve elitist kesimlerin başlattığı bir kampanya ve sonucunda yapılan referandumla reddedildi. Başbakan istifa etti, yerine CDU'lu içişleri bakanı Alhaus geldi. Yeşiller Partisi onunla da bir süre koalisyonu sürdürdüler. Ancak Kasım ayında koalisyonu bozunca 20 Şubat 2011'de erken seçim yapılması kararı alındı.

SÜRPRİZ SONUÇLAR VE SDP'NİN BAŞARISI

Kısa süreli seçim kampanyası sonucunda Eyalet parlamentosu ve belediye meclisleri yeniden seçildi. Almanya çapında SDP-Yeşiller (Schröder-Fischer) koalisyon hükümetinin sistematik biçimde geliştirdiği neoliberal ekonomi politikalar ile Almanya'yı savaflara katma politikası veri iken ve dünya çapında krizin de ilave etkisiyle mily-onlarca insanı yoksulluğa ve umutsuzluğa sokan politikaların mimarı olan bu parti program ve anlayışında hiçbir değişiklik yapmamış iken, seçimlerde büyük bir zaferle çıkması herhalde beklenemezdi. CDU-Yeşiller hükümeti öylesine başarısız idi ki, SDP'nin daha fazla oy alması kaçınılmazdı. Mutlak çoğunluğu alması ise, beklenmiyordu ve Yeşiller ve FDP (liberal parti) müstakbel koalisyon ortağı olmak için yarışıyorlardı. Ancak sonuç başka oldu. SDP eski genel sekreteri ve çalışma bakanı Olaf Scholz liderliğinde girdiği seçimlerde 121 sandalyeli parlamentoda mutlak çoğunluğu elde etti. CDU çok büyük bir yenilgi aldı. Bütün hesaplarını SDP ile bir koalisyon kurmak üzerine yapan Yeşiller Partisi, milletvekilliği sayısını artmış

olsa da, politik ve moral olarak tam bir yenilgiye uğradı.

Sol Parti (Die Linke) ise oy oranını ve milletvekili sayısını koruyabildi. Yine sekiz kişilik bir parlamento grubu oluşturdu. Özellikle Sol Partiyi dışlayıcı yoğun medya kampanyasına, her seçimde yeniden piyasaya sürülen komünizm tartışmalarına rağmen parti, yeniden parlamentoya girerek istikrarlı bir seçmen desteğine sahip olduğunu gösterdi. Türkiye ve Kürdistan'lı göçmenlerin yoğun ilgisi

Hamburg Eyalet seçimleri, Türkiye ve Kürdistan'lı göçmenlerin de yoğun ilgi gösterdiği ve oy kullanma hakkına sahip olanlarının da aktif katıldığı bir seçim oldu. Daha önceki dönemlerden farklı olarak bu seçimlerde göçmenler, hemen her partiden ve çok sayıda aday oldu. Özellikle Türkiye'den Almanya'ya göçün ellinci yılında, eskiden sadece işçi olarak göçmen topluluğunun zaman içinde sınıfsal ayrışmaya uğradığı biliniyor. Doğal olanı da zaten bu. Şimdi göçmenler arasında bir başka olgu kendini gösteriyor. Eskiden esas olarak tek tük partilerde ve seçimlerde görünen göçmenler, son dönemlerde büyük sayılarda kendi-

lerini bu alanda da ifade etmeye başladı. Bu yeni bir durumdur. Göçmenler hem siyasal alanda çok daha fazla sayılarda aktifçe yer almaya başlamış, hem de siyasal tercih ve aidiyetlerde de çeşitlenme ortaya çıkmıştır. Şu anda Hamburg parlamentosuna Türk ve Kürt 6 milletvekili girmiştir. Belediye meclislerinde bu sayı daha da fazladır. Artık göçmenler CDU'ludur, SPD'lidir, FDP'li'dir, Yeşildir veya Solcudur.

KÜRT ADAY CANSU ÖZDEMİR PARLAMENTOYA GİRDİ

Die Linke (Sol Parti) partisinin 22 yaşındaki genç adayı Cansu Özdemir, Kürt basını ve Almanya'daki demokratik Kürt kurum

ve kuruluşlarının da yoğun desteğiyle milletvekili seçildi. Cansu bir Kürt göçmen ailesinin çocuğu olarak Hamburg'da doğup büyüdü. Kürtlerin hem Türkiye'deki ulusal demokratik özlemlerini iyi biliyor hem de içinde doğup büyüdüğü göçmenlik koşullarını tanıyor. Yine sol parti Milletvekili Mehmet Yıldız da Türkiyeli bir göçmendir. Bu arkadaşlarımızın sadece Hamburg'daki yerel sorunların dile getirilmesinde değil, gerek uluslararası gerekse Türkiye ve Kürdistan'da adil demokratik barış mücadelesine katkıları olabilecektir. Hele de Hamburg ve Diyarbakır kentlerinin kardeşliğini savunan ve her Newroz'da Kürdistan'a heyetler gönderen Sol Parti ile bu katkıların daha da artacağı beklenmelidir.

PİRTÛK Û MİROV Û

Medeni FERHO

Bêguman pirtûk berhemê mirovan e. Piştî xwendina pirtûka Dogan Ozguden "Rojnamevanê Bê Welat", min bawer kir ku mirov jî, dikare bibe berhemê pirtûkê. Ev destpêka jiyana bi bûyerên drametîk dagirtî ya Dogan Ozguden e. Van bûyerên ku wek destîniyê derketin pêşberî, bandor li jiyana wî kirin. Bandora pirtûk û rojname û pirtûkên ku tenêtiya zarokatiya wî parvedikirin. Demûdewranên di nava hevokên wî de, çiqasî bi bûyerên drametîk pêçayî bin jî, çirîskên ronahiyê didin. Ew pirtûk û rojname, di her qonaxê de, bi hawara wî gihane. Bêguman, para çîrokên zarokatiya wî, ku di guhên wî de hatine qulqulandin jî hene. Belkî "Çîroka Gûr û Karikên Bizinê", yan jî çîroka "Qijik û Rovî" dubare dike. Her rûpelê pirtûka Dogan Ozguden, jiyana zarokên li Anatolya hatiye neqîşandin.

Her gotin, jiyana xwendekar tîne ber çavên wî. Ew hûtên heft serî, ew ejderha û pîrebokên di nava ewrên efsûnî de pêçayî û di bedena mirov de veşartî êrîşî mirov dikin. Mirov dibê dijminê bedena xe. Lê Dogan Ozguden, wext ne dîtîye ku bi xwe re bikevê nava şer. Dijmin ne hiştîye. Dijmin li dibistanê, li stasyonên trenê, di nava dûwê reş ku bi ser vagonan dikevê de êrîşî Dogan Ozguden dike. Li ger û seyranê, piştê di dibistanê de, li kolanan, li civîn û gotinên nivîsandina nûçeyan de êrîşî wî dikin.

Dogan Ozguden di şerê jiyane de ne tenê ye. Jina wî û rêhe-

vala wî, Incî Xanim pê re ye. Di dorpêçana dijmin de ew û Incî Xanim, bi dilsoziyek kolektîfî û bawermendiyeke hişmendî, singa xwe dikine meral. Kuştin be hevpar e, girtin be, birçîbûn be hevpar e. Siya tirsê li pêş û paşîya Dogan Ozguden dimeşe.

Dema ku ez van gotinan dinivîsim, ne tenê guhdariya hestên xwe dikim. Cend kesan, pirtuk xwendin para wan jî di van gotinên min de heye. Kesên ku naskirina dijmin û xwenaskirina ji dijmin anîne ziman. Dijmin kî ye? Em in, yan na, em û dijmin çiqasî têkildarî hev in? Dogan Ozguden, di her firsê de dibêje, 'Li cihana ku hişmendî nebe naxwazim lê bijîm.' Lê, di jiyana têr qîr û teşqe de, mixabin cihaneke bi hişmendîya ku ew dixwaze jî nabîne. Ne cewaz e bibîne jî, ji ber ku cihan hatiye parvekirin. Ne xezal dikare bi xezaliya xwe, ne piling dikare bi pilngiya xwe bijî. Hîna ji zarokatiyê, mirov di nava diranên çerxa sîstemê de tê hêrtin û perçiqandin. Dogan Ozguden, bi neynûkên xwe dixwaze ku vê cihana parvekirî û wek tara bêjîngê, parçe bike. Mixabin, cihana wî tê parçe kirin. Parçekirineke ku dibe stuna ciwamêrî û mîrxasiya jiyaneke bi rûmet. Comerdiya jiyane, di şerê Dogan Ozguden de digihê encamê û dibe şûrê Aşil. Ji ber ku Dogan Ozguden û jina çê, dilsoza evîne Incî Xanim bi xweliya xwe, xwe diafirînin. Li hemberî bazirganiya heval û hogiran, li hemberî hest û kesayetiyan şikestî, li hemberî siyasiyên di nava demê de dibine hûtê heft serî û wek efsûnbazên bi ewrên reş pêçayî, têkoşînê dikin. Têkoşîna li hemberî dagirkerên jiyane, ne xelas dibe û ne jî bi dawî dibe. Dogan Ozguden, di pirtûka "Rojnamevanê Bê Welat" de di-

menê 6 tîrên CHPê û îdolojiya fermî ya Komara Tirkiyê, qonaxên cihgirtina di nava sîstema kapîtalîst de, wek kronolojiyê bi hesabê matematîkî, di hunandina romanî de, datîne ber çavên xwendekar. Her cara ku mirov dikevê gumanan û berê Dogan Ozguden dikevê nava derya sîstemê, mirov dibîne ku lehengê pirtûkê, bi zîrekîtiyê avjeniya pêlewani jî fetisandin û ketina nava tara bêjîngê xelas bûye. Ev hişmendîya tîgîhiştî û utopya mirovahiyê ye.

Min gelek caran ji Kekê Dogan Ozguden re got, "zû binivîse." Ez baş dizanim ku ew demjiyan, di nava mij û moranê de maye. Wê bixwazin ku aqûbeta serpêhatiyên Zekerîya Sertel binin serê pirtûka Dogan Ozguden. Wê bixazin ku pirtûkê dinava bêdengiyê de bihêlnin. Ji ber ku ew baş dizanin ku pirtûka Dogan Ozguden dîmenê demjiyanekê ye û neynika sîstema Komara Tirkiyê ye; ne tenê rûdêna pêş ya neynikê, ewê fûlyana piştê neynika Komara Tirkiyê jî vebike û eşkere bike.

Pirtûka Dogan Ozguden, di eniya şerê li dijî pergala kujerî de, eniya herî watedar û vekir. Pirtuk dengê dilê zarokên Anatolya û Kurdistanê teva ye. Ew destîniya ku bi zorê û di tara bêjîngê de hatiye dîgirtin e. Min pirtûk, weke Tewrata Zarokên Anatolya binavkir û ji bo ku encamek erênî bidestbixwe, pêwîste xwedî derketin hebe. Ji bo vê jî, bar dikevê ser heval û hogirên hişmendîya Dogan Ozguden. Ji bo pirtûka "Rojnamevanê Bê Welat" nebê çavdêriya demjiyanekê; pêwîste di holka cenga mezin û demdirêj de wek amûrê şerê harî dijwar û wateya 'gotinê' cihê xwe bigire.

Doğan Özgüden'e saygı

“Vatansız Gazeteci” sürgününün 40'inci yılında dostlarıyla buluştu

Avrupa Barış Meclisi'nin kurucularından ve sekreteryaya üyesi gazeteci-yazar Doğan Özgüden geçtiğimiz Şubat ayının 6'sında Brüksel'de kendisi için düzenlenen bir saygı yemeğinde dostlarıyla buluştu.

Bu buluşma, hem Özgüden'in o günlerde piyasaya çıkan “Vatansız Gazeteci” başlıklı anılarının birinci

larının bu buluşmanın anlamı ve Doğan Özgüden ile İnci Tuğsavul'un gazetecilik ve yayıncılık yaşamları ve mücadelelerine ilişkin anı ve anekdotları da içeren konuşmaları ilgiyle izlendi.

Yemeğe ABM'den Koray Düzgören, Günay Aslan, Engin Erkiner ve Fuat Kav katıldılar ve

ve sürgündeki yaşamlarından, mücadelelerinden, yaptıklarından, başarılarından ve karşılaştıkları baskı ve tehditlerden söz ederek, bu yayıncı çiftin sürgündeki diğer gazeteciler, yayıncılar, politikacılar ve Türkiye'deki ırkçı, militarist baskı rejiminin gadrine uğrayarak ülkeyi terketmek zorunda kalan bütün göçmenlerin büyüğü, dayeni ve en saygı duyulan kişileri

Doğan Özgüden: Vatansız Gazeteci

Doğan Özgüden bir demiryolu emekçisinin oğlu olarak 1936'da Kalecik'in İrmak istasyonu'nda doğdu. İlk ve orta öğrenimini Türkiye'nin çeşitli köy ve şehirlerinde yaptı. Yüksek iktisat öğrenimi yaparken 1952 yılında gazeteciliğe Ege Güneşi Gazetesi'nde başladı. Öncü ve Milliyet gazetelerinde temsilcilik, Sabah Postası ve Gece Postası gazetelerinde yazı işleri müdürlüğü görevlerinde bulundu. Bir yandan da basın emekçilerinin hakları ve örgütlenme özgürlükleri için mücadele etti.

Daha sonra Akşam'da genel yayın müdürlüğü yaptı (1964-66). Akşam'ı o zamanların en etkili sol gazetesi haline getirerek Türkiye basın tarihinde unutulmaz bir yer edindi. Akşam'dan ayrılmak zorunda kaldıktan sonra da İnci Tuğsavul'la birlikte kurduğu Ant Dergisi, Ant yayınlarıyla daha sonra da örneği görülmemeyen bir sol yayıncılık yaklaşımı sergileyerek, Türkiye'de silahlı kuvvetler ve Kürt meselesi dahil, tabu olan kavramların tartışılmasını sağladı. Ant Dergisi, 12 Mart 1971 darbesi sonrasında sıkıyönetim tarafından kapatılıncaya kadar mücadelesini sürdürdü.

Gazetecilik gibi sol harekete de genç yaşta katılan Özgüden, 1962'den sonra Türkiye İşçi Partisi (TİP) saflarında mücadele verdi ve 1964 yılında bu partinin Merkez Yürütme Kurulu'na seçildi.

Özgüden ve Tuğsavul hakkında yazdıkları ve yayınladıkları yazı ve kitaplardan dolayı 50'den fazla dava açıldı. 300 yılı aşkın hapis cezası talebiyle tehdit edildiklerinden 1971 askeri darbesinden sonra Türkiye'den ayrılmak zorunda kaldılar.

Avrupa'da diğer muhalif sürgünlerle birlikte Demokratik Direniş Hareketi'ni kurarak Cunta rejimine karşı kampanya yürüttüler. Cunta'ya karşı yürüttükleri muhalefetten dolayı 200'e yakın rejim karşıtıyla birlikte 1982 yılında Türk vatandaşlığı ellerinden alındı. Bu karar sonraki yıllarda iptal edilirse de bu kez 1988 yılında Özal döneminde yeniden vatandaşlıktan çıkartıldılar.

Özgüden 58 yıldır gazetecilik yapıyor ve 40 yıldır da sürgünde çalışmalarına ve mücadelesine devam ediyor.

Özgüden ve Tuğsavul 1974'ten beri Brüksel'de şu kurumları yönetiyorlar:

Çeşitli dillerde Türkiye üzerine yayın yapan Info-Türk Ajansı (<http://www.info-turk.be>)
Çok uluslu göçmen eğitim merkezi Güneş Atölyeleri (<http://www.ateliersdusoleil.be>).

Pirtûk û mirov û

Medeni Ferho'nun Doğan Özgüden'le ilgili yazısı sayfa 23'de

Fotoğraflar: Nail Beth-Kinne

Dostların arasındayız Güneşin sofrasındayız

cildinin yayınlandığı hem de sürgünde 40'inci yılını doldurduğu günlere denk gelmesi açısından önemlidir.

Bu nedenle Doğan Özgüden ve eşi İnci Tuğsavul'la yakın dost ve arkadaşlarının katıldığı yemekte duygu dolu anlar yaşandı.

Çok heyecanlı ve duygulu olduğu gözlenen Doğan Özgüden'in yaptığı kısa bir konuşma ile başlayan toplantıda, Özgüden'in yakın dost-

birer kısa konuşma yaparak Özgüden'in gerçeklerden ve halktan yana gazetecilik ve sol yayıncılık adına yaptıkları basın ve yayın tarihine geçmiş örnek çalışmalarından ve militarist, antidemokratik baskı düzenine karşı giriştikleri mücadeleden söz ederek, Özgüden'in kendisinden sonra gelen kuşaklara örnek olduğunu ifade ettiler.

Yemek öncesi söz alan diğer konuşmacılar da Doğan Özgüden ve İnci Tuğsavul'un Türkiye'deki

olduğunu vurguladılar.

Gece, katılanların Doğan Özgüden ve İnci Tuğsavul'a, 'İyiki varsınız ve bizlerle birliktesiniz. Sizlere nice sağlıklı yıllar diliyoruz' temennileri ile sona erdi. Bu unutulmaz duygusal geceye katılanlar dönüş yolunda Nazım Hikmet'in o ünlü dizelerinden oluşan şarkıyı mırıldanıyorlardı.

**Dostların arasındayız
Güneşin sofrasındayız.**